

ΕΡΜΗΝΕΥΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

Ἔτος Πρῶτον.—Ἐν Κωνστανπόλει τῇ 13 Νοεμβρίου 1887.—Τεύχος Δωδέκατον.

ΟΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Ἡ Ἀλεξάνδρεια ἕνεκα τῶν δύο διαστή-
μων βιβλιοθηκῶν αὐτῆς, ὑπῆρξε διὰ το-
σούτων αἰώνων τὸ κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ
παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ ἐξήνεγκε τοσοῦτους
ἐπιστήμους καὶ περικλειεὶς ἀνδρας κατὰ τὰς
μαθήσεις καὶ τὰς ὠραίας τέχνας. Αἱ δύο
αὐτῆς ποτὲ πλούσιαι βιβλιοθήκαι ἐγένοντο
περιλάληται, καὶ ἡ μὲν πρώτη ἀρχὴν λα-
βοῦσα τῆς συστάσεώς της παρὰ Πτολεμαίου
τοῦ Φιλαδέλφου, ἠϋξήθη ἐπὶ τοσοῦτον κατὰ
τοὺς μετέπειτα χρόνους, ὥστε ὁ ἀριθμὸς τῶν
ἐν αὐτῇ κατακειμένων χειρογράφων ἀνήλθε
μέχρις ἑπτακοσίων χιλιάδων, ἡ δὲ δευτέρα
συνεστήθη μετὰ τὴν πυρπόλησιν τῆς πρώ-
της παρὰ τῆς διαφύμου Κλεοπάτρας, βασι-
λίσσης τῆς Αἰγύπτου, κατ' ἀρχὰς ἀπὸ τῶν
διακοσίων χιλιάδων χειρογράφων τῆς ἐν
Περγάμῳ τῶν Ἀτταλιτῶν βασιλέων ἐπιστή-
μου βιβλιοθήκης, τὴν ὁποίαν μετακομίσας
ἐκεῖθεν ὁ Μάρκος Ἀντώνιος προσήνεγκε τῇ
Κλεοπάτρᾳ, ὡς τιμαλφὲς δῶρον τῶν πρὸς
αὐτὴν ἐρώτων του, καὶ ἡ ὁποία προσεπη-
ξήθη ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις, τοῦ ἀριθμοῦ
τῶν ἐν αὐτῇ χειρογράφων ἀνελθόντος μέχρι
πεντακοσίων χιλιάδων.

Ἐπόμενον ἦν ἄρα, ὅτι πόλις τοιαύτας ἐν
ἑαυτῇ ἐγκλείουσα σπουδαίας βιβλιοθήκας, ἑ-
μελλε νὰ ἀναδείξῃ ἐλληλακότας εἰς τὸ ἑπα-
κρον τῆς μαθήσεως, γνώστας καὶ ἐφευρετάς
πολλῶν ἐξόχων ἀνακαλύψεων, συγγραφεὶς
ἐπὶ πολυμαθείᾳ διακριθέντας, ἀληθῆς δ' ὑ-
πῆρξε πολύκρονος πηγῆ, ἐξ ἧς ἀνέβλυσαν
πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ οἱ τοσοῦτοι καὶ τηλι-
κοῦτοι ἐπ' ἀρετῇ καὶ πολυμαθείᾳ θεσπέσιοι
τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες, ἐξ ὧν ἀπάντων
ἀρκοῦμεθα ἀναγράφοντες ἐνταῦθα τοὺς ἐξο-
χωτέρους αὐτῶν. Εἰσὶ δ' οὗτοι :

Ὁ πατὴρ τῆς Γεωμετρίας Εὐκλείδης, Ἀ-
πολλώνιος, ζήσας περὶ τὸ 190 π. χ. ἐπὶ
τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου,
Κτησίβιος, ὁ περίφημος μηχανικτικὸς, κατ'
ἀρχὰς τὸν κούρεα ἐπαγγελλόμενος, ἀκολού-
θως δὲ διὰ τῆς ἐξόχου αὐτοῦ εὐφυΐας κατα-
στάς ἐκ τῶν πρώτων, ὅσοι συνετέλεσαν διὰ
τῶν ἀνακαλύψεων των εἰς τὴν τελειοποίησιν
τῆς μηχανικῆς τέχνης, καὶ ἐπινοήσας διά-
φορα ὑδραυλικὰ ἔργα, Δίδυμος ὁ Γραμματι-
κὸς, ὁ ἐπικληθεὶς Χαλκέντερος, Μενέλκος,
ὁ ἐνασχοληθεὶς πρὸ πάντων εἰς τὴν θεωρίαν
τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων, Φίλων ὁ Ἰουδαῖος,
Πέτρος, ὁ τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων ἐκκλησίας
δώδεκα ἔτη προστάς, καὶ θεῖον τι χρῆμα δι-
δασκάλων τῆς ἐν Χριστῷ θεοσεβείας ὑπάρ-
χων (Εὐσεβ. Ἐκκλ. ἱστορ. Βιβλ. Η'. 13,

7) Σωμάτων ο περιπατητικός φιλόσοφος, Ἀντίφιλος περίφημος ζωγράφος, Ἐρασίστρατος ἰατρός, Θεοδόσιος ὁ Γραμματικός, Ὀλυμπιδώρος, φιλόσοφος συγγραφέας ὑπομνήματα εἰς τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ Μετεώρων, Νίννος, ὅστις διήγειρε γενικὴν ἐκπλήξιν διὰ τῶν Διοουσιακῶν του, Ἀπολλώνιος ὁ δὺσκολος, Διόφαντος, Ἡρωδιανὸς καὶ Χήνος ὁ Γραμματικός, Ἀρποκρατίων ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ῥητορικοῦ Λεξικοῦ, Ἀμμώνιος ὁ τουπίκην Σκακίας, Ἀνατόλιος ὁ περιπατητικὸς «ὅς παιδείας» καὶ φιλοσοφίας τὰ πρῶτα τῶν μάλιστα ἀπεννηγεμένους, ἄτε ἀριθμητικῆς καὶ γεωμετρίας ἀστρονομίας τε καὶ τῆς ἄλλης διαιλεκτικῆς, ἔτι δὲ φυσικῆς θεωρίας, ρητορικῶν τε αὐτῶν μαθημάτων ἐλλητικῶς εἰς ἄκρον» (Εὐστ. Ἐκκλ. ἱστ., Β:βλ. Ζ'. 32, 6) Δίδυμος ὁ τυρῆλος, Ἀχιλλεὺς ὁ Τάτιος, Ἡσύχιος ὁ Λεξικογράφος, Θεών καὶ Πάππος ὁ Μαθηματικός, Ἀθανάσιος ὁ Μέγας, Ἡρμιστίων, συγγραφέας περὶ τῆς εἰς πολυμάθειαν κινήσεως ἱστορίας λόγους ἑπτὰ, Ὑψικλῆς εἰς τὸν δόκιον ἀποδίδεται ἐν σύγγραμμαι περὶ τῆς τῶν Ζωδίων ἀναφορᾶς, Κλήμης ὁ Ἐρωματεὺς, Ἰωάννης ὁ Φιλόπυρος, Νικόλαος ὁ Μυραφός, ὁ τελευταῖος Ἕλλητιν Ἀλεξανδρινὸς ἰατρός, Ὁριγένης ὁ ἐπονομασθεὶς Χαλκέντερος, καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις, Ὑπατία ἡ φιλόσοφος, περὶ ἧς καὶ μακρῶν ἐνταῦθα τῶν λόγων, ἀναγράφοντες ὅσα περὶ τῆς ἐξοχου ταύτης γυναικὸς ἐν ὑποσημειώσει τῶν «Αἰγυπτιακῶν» φέρονται.

Ἡ εἰς πᾶν εἶδος μαθήσεως καὶ ἐπιστήμης ὑπερέχουσα τοὺς ἐπ' αὐτῆς σὺν ἄλλοις αὐτῆς φιλόσοφος, ἐκόσμησε τὴν ἐν τῷ Μουσεῖῳ τῆς Ἀλεξανδρείας διδασκαλικὴν καθέδραν μετὰ τῶν Πλατωνικῶν φιλοσοφικῶν μαθημάτων παραδόσεις ταύτης τὸ κλέος ἐπὶ μέγα ἀρθὲν διέδοξα πανταχοῦ δι' ὃ οὐ μόνον ἀφ' ὅλης τῆς Αἰγύπτου, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλων μερῶν, ὅσαι φιλοσοφίας ἔρωτι ἐφλέγοντο τὴν ψυχὴν,

συνέτρεχον πάντας εἰς Ἀλεξανδρίαν ἐπ' ἀκρόαται αὐτῆς· φοιτητῆς δὲ ταύτης ἐγένετο καὶ ὁ μεγάλως τιμῶν αὐτὴν ὡς αὐτῶν διδάσκαλον, Συνέσιος ὁ Θυραμάσιος· ἡ δὲ ζῶσα φωνὴ τῆς ἱστορίας διακηρύττει καὶ ταύτην τὴν περὶ αὐτῆς μαρτυρίαν, ὅτι μολοντί περιεκυκλοῦτο ὅσημέραι ὑπὸ τούτων νέων σφριγόντων ἀκροατῶν, ἀλλ' ἡ σεμνότης τῶν ἡθῶν αὐτῆς, ὠρθὴ ἀνωτέρα πάσης ἐμπροσθὸς σχέσεως, ἄχρι καὶ ψιλῆς αὐτῆς ὑπονοίας· τιλευταῖον δὲ, τέλει τοῦ βίου ἐχρήσατο σικτροτάτω καὶ τῇ ταύτης ἀρετῇ καὶ πολλῇ παιδείᾳ μὴ πρόποντι· οἷον ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας ὄχλος προκαταληρθεὶς ὑπὸ φθόνου κατ' αὐτῆς, κατακτῆσθαι αὐτὴν τοῦ ὄφωχετο ὄργου, ἀποδοῦναι καὶ διαστρίξει ἀναιδῶς τὰ ἱμάτια αὐτῆς, διασπαράττει ὑπὸ λύσσης τὸ γυμνὸν αὐτῆς σαρκίον, καταπέμνει αὐτὸ ὠμότατα, τὰ δὲ μέλη συνάρας πᾶς ὁ ὄχλος ἐν ἀτάκτῳ ἀλκλαγγαῖ πυρὶ κατηράλωσε τῷ 413 ἔτει.

Δ. Θ. ΚΑΛΕΜΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Ο ΜΕΤΑΕΥ ΕΥΡΩΠΗΣ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΣ ΚΑΛΩΣ

IIIIII

Συνέχ. τῆς Τετάρτης ΙΥ.

Τὴν στιγμὴν ταύτην τὸ πλοῖον παρεῖχεν ἔκτακτον ὄψιν, οἷον ἦν ἀδύνατον, μάλιστα ἀμετὰ μεγίστης σπουδῆς ἐργαζόμενοι, νὰ περπατήσωσι τὸ ἔργον ἐν καιρῷ. Πάντες ἦσαν ἐπὶ τοῦ μεσοκαταστρώματος συνήθροισμένοι· περὶ τὸν συνεσπειρωμένον κάλων, παρετήρουν δ' αὐτὸν ἀγωνιῶντες ἐρόσον μικρὸν κατὰ μικρὸν κατέπιπτεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπλησίαζε δὲ ἡ στιγμὴ καθ' ἣν οἱ ἐργάται θὰ ἔβλεπον τὸ τεμάχιον, ἐφ' οὗ εἰργάζοντο, διαφεύγον τῶν

χειρῶν αὐτῶν. Οὐχ' ἤρπτον πᾶσι αἱ προσπάθειαι αὐτῶν ἴσων ἀνωρελεῖς, ἠναγκάστησαν δὲ νὰ καταφύγωσιν εἰς τὸ ὑπολειπόμενον ἔσχατον μέσον, νὰ σταματήσασιν τὸν κάλων, ἐξ οὗ τὸ πλοῖον ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔμεινεν οἰκτῆ κρεμάμενον. Εὐτυχῶς τούτω διήρκεσαν ἐλάχιστον, ἐπειδὴ ἡ ἐνταῖς ἤρξανε διηλεκτικῶς, ἡ δὲ διάρρηξις ἦν προσεχίης.

«Ὅτε ἡ προκαταληρθεὶς ἔληξεν, ὁ δὲ κάλων ἤρξατο ἀβλαβῶς ἀνελισσόμενος ἡ συγκίνησις κατενόσθη κατὰ μικρὸν. Ἀλλὰ ἡ διάβασις τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος δὲν εἶχεν ἀποκαταστή. Ἀπερασίσθη λακπὸν ὅπως ἀνελίσσωσιν ὡς οἷον τε βραδείως τὸν κάλων, ἀναμείνωσι δ' ἐξ ἔτι ὄρας ὅπως ἴδωσι μὴ ἡ διακοπὴ τοῦ ρεύματος δὲν θὰ κατέπαυεν ἀφ' ἐαυτῆς. Μετ' οὐ πολὺ ἡ διακοπὴ αὐτῆ ὄντως ἔπαυσε, τὰ δὲ σημεῖα τοῦ Νιαγάρα ἀφικνούτο κατὰ τακτικὰ διαλείμματα. Χαρὰ μεγίστη κατέλαθε πάντας, ἀλλ' ἡ γενικὴ περὶ ἐπιτυχίας τῆς ἐπιχειρήσεως ἐμπιστοσύνη εἶχε κλονισθῆ, ἐπειδὴ εὐνόητον ἦν ὅτι παρόμοια ἐπεισόδια ἠδύναντο νὰ ἐπαναληφθῶσι κατὰ πᾶσαν στιγμὴν.»

Οὕτως ἐξακολούθει ὁ ἀνταποκριτῆς αὐτὸς ἀφηγηόμενος τὰ κατὰ τὴν περιπετειώδη ταύτην ἱστορίαν. Ἡ θάλασσα ἦν ἐπὶ τινὰ καιρὸν γαλήνιος, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ὁ ἄνεμος ἔπνευσε σφοδρῶς, ἡ δὲ τρικυμία ἤρξατο κατὰ τοιοῦτον τρόπον ταράσσειν τὸ πλοῖον, ὥστε παρὰ πάντων ἐνομιζέτο ὅτι ὁ κάλων δὲν θὰ ἠδύναντο ν' ἀντιστῆ εἰς τὰς διακυμάνσεις ταύτας. Περὶ τὴν δευτέραν 24 Ἰουλίου, ἡ τρικυμία αὐτῆ κατέπαυσε. Τότε τὸ πλοῖον ἦν εἰς 52 ο Β. πλάτος καὶ 49 ο, 48 Δ. μήκος, διαπλεύσαν τὸ ἡμισυ καὶ πλέον τῆς ὁδοῦ.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἡμέρας ταύτης ἐπεισοδῶν τι μικροῦ δεῖν ἐτίθει τέρμα εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν. Ἀμερικανικὸν τι τριῖστον πλοῖον ἐναντιαν ἔχον διεύθυνσιν, προσήγγισεν ὡς ἐκ

τῆς ἀβελτηρίας τῶν διευθυνόντων αὐτὸ τοσοῦτον τὸν Ἀγαμέμνονα, ὥστε παρὰ μικρὸν ἐπήρξατο σύγκρουσις. Εὐτυχῶς διὰ καταλλήλου κινήσεως ἀπέφυγον ταύτην, οὕτω δ' ἠδυνήθησαν ν' ἀποσβῆσωσι τὰ ἐξ ἐνδεχομένης συρράξεως ὀλέθρια δεινά.

Τῇ ἐπαύριον, 22 Ἰουλίου, συμβῆν τι παρομοίας φύσεως νέας προῦξήνησεν ἀνησυχίας τοῖς ἐν τῷ πλοίῳ. Περὶ τὴν 3ην τῆς πρωίας ὄραν κρότος τηλεβόλου ἀφύπνισεν αὐτούς. Ἐντρομοὶ, φοβούμενοι μὴ ἐπῆλθε διάρρηξις, οἱ πάντες ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Παρατήρησαν τότε τὸ προπορευόμενον Βαλὲρ πυροβολοῦν δι' ἔλου αὐτοῦ τοῦ πυροβολικοῦ κατ' Ἀμερικανικοῦ πλοιαρίου, κωλύοντος τὴν διάβασιν. Τὸ πλοιαρίον τούτω βλέπον τὰς ἐχθρικός ταύτης διαδοχάσεις ἀπέκρουσεν εὐτυχῶς μετ' οὐ πολὺ πρῶμαν μηδὲ ὅπως ἐννοῶσιν τὸ αἴτιον τῆς παρὰ τοῦ ταύτης ὑποδοχῆς.

Τὰς ἐπομένους δύο ἡμέρας οὐδὲν συμβῆν ἐπῆλθεν ὅπως διαταράξῃ τὴν κατάθεσιν τοῦ κάλων. Ἡ κατάθεσις αὐτῆ ἐγένετο μετὰ τῆς μεγίστης κανονικότητος βοηθημένη ἄλλως τε καὶ ὑπὸ τῆς ἐπικρατησάσης ἄρας γαλήνης. Κατὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς τετάρτης, 23 Ἰουλίου, οἱ ἐν τοῖς πλοίοις παρετήρησαν μακρῶθεν τὰ φῶτα τῆς Βαλεντίας, περὶ δὲ τὰ χεράγματα οἱ περὶ τὴν πόλιν ταύτην κατὰ τὴν παραλίαν βράχοι προσέβαλον ὁμοίως τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῶν. Οὐδέποτε ἴσως ναυαγοὶ ἐχαιρέτησαν τὴν γῆν μετὰ χαρᾶς μείζονος, οὐδ' ἐπανεῖδόν ποτε οἱ μύριοι τὴν ποθητὴν θαλάσσαν μετὰ πλοίων ἐλπίδων.

Μετὰ τινὰς ὄρας τὸ πλοῖον προσήραξεν ἐν τῷ ὄρμῳ τῆς πόλεως, τηλεγράφημα δὲ διαβιβάζόμενον ἀπὸ τοῦ Νιαγάρα ἀνήγγειλεν τὴν εἰς τὴν ἑτέραν ξηρὰν προσέγγισιν αὐτοῦ. Εἶχε καταθέσει περὶ τὰ 1882 χιλιομ. κάλων, ὁ δὲ Ἀγαμέμνων 1870, ἐν συνόλῳ

3752 χιλιομ. τούτέστι πλέον του διανυθέντος διαστήματος περίπου 15 επί τοις 40. Η άκρα του κάλω έξχθηείσα εις την ξηράν έτέθη έντός επί τούτω διορυθέντος αύλακος, κανονοβολισμοί δ' άνήγγειλαν την μεταξύ του άρχαίου και νέου κόσμου αποκατάστασιν τής συγκοινωνίας.

Παρακολουθήσαντες μετά του άνταποκριτού του χρόνου τήν αίσιον πλοήν του Άγαμέμνωνος προστίθεμεν όλίγα τινα εκ του ήμερολογίου του κ. Κύρου Σιέλ, επίδεικνόντος του Νιαγάρα, έν ώ σημειώνται τά κατά την υπό του πλοίου τούτου γενομένου του κάλω κατάθεσιν και άπερ εκ τής αύτης άρμόμεθα πηγής. Ό,τι ίδίως αξιοσημείωτον έν τή αναγνώσει του ήμερολογίου τούτου έστιν ή σύμπραξις των περιστάσεων, ως εκ θείας τινας προνοίας, προς έπιτυχίαν τής έπιχειρήσεως. Ίδού έν συντόμω τή ήμερολόγιον τούτο.

Πέμπτη 17 Ίουλίου.—Πάντα τά την κατάθεσιν έπιτετραμμένα πλοία συνενώθησαν σήμερον. Πλάτος του τόπου τής συνεντεύξεως 52ο, 50' 43, μήκος 22ο, 27' Δ. Άπόστασις από τής Νέας Γής 1633 χιλιομ. από τής Βαλεντίας 1505. Βάθος του ύδατος 2,835 μέτρα. Η συναρμογή των δύο τμημάτων του κάλω γίνεται επί του Άγαμέμνωνος φέροντος έσον και ο Νιαγάρας ποσόν, τούτέστι 2387 χιλιομ. Τά πλοία άναχωροΰσι βραδύπλοοΰντα. Έπικρατεί γαλήνη.

Σάββατον 19 Ίουλίου.—Διάστημα διανυθέν από τής αναχωρήσεως, ήτοι επί 47 ώρας 449 χιλιομ. Άνελιχθείς κάλω 539 χιλιογραμμα, τούτέστι πλέον 29 τοις 100 επί του διανυθέντος διαστήματος. Βάθος ύδατος 1550 μέχρι 2250 όργυιών. Καιρός νεφελώδης, λεπτή βροχή, θάλασσα όλίγον τεταραγμένη. Κατά τάς 2 ώρ. 45 λ. μ. μ. ο Άγαμέμνων τηλεγραφεί ήμιν ότι κατέθη-

κεν αυτός επίσης 539 χιλιομ. κάλω. Περί ώραν 5 37 λ. μ. μ. περκοΰται ή άνελίξις του επί του μεσοκαταστρώματος κάλω, άρχεται ή έτέρα επί του κατωτέρω καταστρώματος.

Δευτέρα 21 Ίουλίου.—Πλάτος 49ο, 52' Δ. Διανυθέν διάστημα κατά τάς δύο ήμέρας 553 χιλιομ. Άνελιχθείς κάλω 633 χιλιομ. ήτοι 15 τοις 100 επί πλέον. Βάθος ύδατος 4600 μέχρι 2385 όργυιών. Άνεμος Ν. Δ. Καιρός νεφελώδης. Περί τή μεσονύκτιον και 36 λεπτά κατά τά χρονόμετρα του πλοίου παρατηρείται έν τή μετά του Άγαμέμνωνος συνενώσει άνεπαρκής του κάλω άπομόνωσις. Περί ώραν 2 και 40 ή συγκοινωνία αποκαθίσταται.

Τετάρτη 23 Ίουλίου.—Πλάτος 48ο, 47 Β. Μήκος 52, 43 Δ. Διάστημα διανυθέν κατά τάς δύο ήμέρας 532 χιλιομ. Άνελιχθείς κάλω 583 χιλιομ. ήτοι 15 τοις 100 επί πλέον. Βάθος ύδατος έλασσον των 200 όργυιών. Καιρός αίθριας, άκρα γαλήνη. Περί την μεσημβρίαν ο Άγαμέμνων αναγγέλλει ότι κατέθηκε 1741 χιλιομέτρα κάλω. Περί την 5ην έσπερινήν ώραν κατά τά χρονόμετρα του πλοίου, παρατηρείται τή Ρομουλκόν Περκουπήν διευθυνόμενον προς ήμας. Ό πλοίαρχος αυτού άνέρχεται επί του καταστρώματος του Νιαγάρα, όπως οδήγήσει τή πλοία μέχρι του τηλεγραφικού σταθμού.

Πέμπτη 24 Ίουλίου.—Περί την 1ην ώρ. 45 λ. τής πρωίας ο Νιαγάρας άγκυροβολεί. Διέπλευσεν όλικόν διάστημα από τής αναχωρήσεως 1363 χιλιομέτρα. Σύνολον άνελιχθέντος κάλω 1882 χιλιομ. ήτοι 15 επί τοις 100 επί πλέον.

(*Ακολουθεΐ)

ΕΠΙΣΤΗ ΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΥΠΟ ΗΛΙ. ΧΡ. ΡΑΠΤΟΠΟΥΛΟΥ.

Χάρις όφείλεται τή Δημοτικῃ Συμβουλίῳ των Παρισίων διά την έκάστοτε προσγινομένην ιδιαίτουσαν ώφέλειαν τοις υγιεινοίς ζητήμασι. Είς εκ των προφανεστέρων κινδύνων ζυμοστικῶν τικων άσθενειῶν έστιν ή τής διαδόσεως αὐτῶν δύναμις, ήν παντί σθένει δέον ν' αποκρούσωμεν· τιαύτη μεταδοστικότητας πηγῆ, ως επί τή πλείστον εισί τά νοσοκομεία. Ένεκα τούτου τῆ 1 Αὐγούστου 1884 ο κ. Βαγιάν άνέπτυξε πρό του Δημοτικού Συμβουλίου τή σπουδαίον τούτο ζήτημα τής εις τά έκτός τής πόλεως υπό ειδικάς σκηνάς, μεταφορᾶς των εκ μεταδοστικῆς νόσου προσβεβλημένων άσθενῶν. Η τῆ προς εξέλεξιν τής προτάσεως ταύτης καλεσθείσα έπιτροπή υπό του δόκτορος κ. Σωτάν υποβληθείσα έκθεσις, σπουδαία περιέχει έργα, άτινα άρκούντως ώφέλιμον εἶναι όπως μεταδώσωμεν έν μέρει, καθότι εξ αὐτῶν θέλει διευκρινισθῆ τή περί τής μεταδοστικότητας άσθενειῶν τικων κράτος των γνώσεών μας.

Ό τυφοειδῆς πυρετός δέν μεταδίδεται εύκόλως εξ άτομου προς άτομον· πρέπει τις μόνον νά προσυλάττηται εκ των ιματισφυλακίων των άσθενῶν, ή δέ αποχώρησις δέν εἶναι άπαραίτητος. Έν Παρισίοις μάλιστα εἶδει επί τούτω νά υδρείωσι τήν πόλιν άλλοθεν τή ύδωρ του Σηκουάνα νά περιορισθῆ μόνον προς βιομηχανικήν χρῆσιν. Η χολερα εις τούς αὐτούς οὖς και ο τυφοειδῆς πυρετός άνάγεται λόγους· προς τούτο άρκεῖ τή περιορίσει τούς προσβεβλημένους υπό ειδικάς σκηνάς έν αὐτοίς τοις νοσοκομείοις. Η νόσος εύφλογία, εἶ-

ναι άτακτος· διότι μετά μακράν γαλήνην, συνεπάγονται επιδημίαι θανατηφόροι. Παρατηρήθη έν τοις νοσοκομείοις των Παρισίων ότι τά έν αὐτοίς συμπτώματα διεδίδοντο εις απομακρυσμένας εκείθεν εύφλογιόντων σκηνάς, οὐχί μὲν διά τής ατμοσφαιρας, αλλά διά προσωπῶν, διά των νοσοκόμων δηλαδή, μεταφερόντων τή σπέρμα τής άσθενείας. Τούντεϋθεν φαίνεται ή χρησιμότης των δια τούς εύφλογιῶντας νοσοκομείων μετά ιματισφυλακίου, πλυντηρίου και προσωπικού ιδιαίτερου. Προς τούτο ή υγιεινή έπιτροπή προτίθεται τήν ίδρυσιν δύο νοσοκομείων έκατονπεντικοντακλίμων, του μὲν προς Β. των Παρισίων, έν Βοβιγνύ, του δέ προς Ν. παρά τήν Μοντρούγγην.

Έκ τής διφθερίτιδος απέθανον τή 1884, 2326 ούματα, τή 1884, 2,094, και 1785 τή 1885. Η συχνότης αὐτῆς τά μάλα από εικοσαετίας ηύξήθη, οὐχ' ήττον δέ και ή πόλις των Παρισίων, μεταξύ άλλων τής Γαλλίας πόλεων, άρκούντως έδοκιμάσθη. Τή 1,885, 98 επί 100,000 κατοίκων έν Μασσαλία απέθανον, έν Αμιένη 113, έν Νάντη, 77 έν Χάβρη, 61 κτλ. σχεδόν έσον ταῖς Αμερικανικαῖς πόλεσι, ένθα ή διφθερίτις πλεονάζει. Οὐχ' ήττον εἶ, και έν ταῖς Γερμανικαῖς πόλεσι. Έν Βερολίνω π. χ. ή αναλογία εἶναι εξ 153, διπλασία σχεδόν τής των Παρισίων έν Δάνζικ, 150· έν Καινισβέργη 176 έν Αμβούργω, 102· κτλ. Τέσσαρες μόνον εκ των Γερμανικῶν πόλεων δύνανται νά παραβληθῶσιν ως προς τήν αναλογίαν των αριθμῶν αὐτῶν μετά των Γαλλικῶν πόλεων· εισί δέ αὐται, τή Ανέβερν (46), ή Βρέμη (30), τή Βρεσλάου (60)· και έν τέλει ή μεγάλη Αλσατιανή πόλις, τή Στρασβούργον (55).

Αἱ Σκανδιναυικαῖ πόλεις αριθμοῦσι πλείοτερα των άνω θύματα· έν Χριστινιά 434,

θανόντες, αναλογούσι πρὸς 340 δι' ἑκατὸν χιλ. κατοίκων ἐν Στοκχόλμῃ, 122. Ἐν Ἀγγλίᾳ, ἡ θεομηνία κατὰ πολὺ ὀλιγώτερον τούτων μαστίζει τὸν τόπον, ἀφοῦ ἐπὶ ἑκατὸν χιλ. κατοίκων ἐν Λονδίῳ, 23 μόνον θανόντες ἀριθμοῦνται 17 ἐν Ἐδμβούργῳ, καὶ ἐπτὰ μόνον ἐν Μαγχεστέρη.

Ἡ διφθερίτις δὲν φαίνεται ἔχουσα τοσαύτην διὰ τοῦ ἀέρος διαδόσεως δύναμιν φαίνεται δ' ἐπομένως ὅτι τὸ τοιοῦτόν ἐστι δι' ὅλας ἐν γένει τὰς μεταδοτικὰς νόσους. Διατείνουσι τινες μάλιστα ὅτι τὸ μόλυσμα συνοικίας τινος διὰ τοῦ διφθερικοῦ μιάσματος, προέρχεται ἀπὸ βαθμικίαν ἐξ οἴκου πρὸς οἶκον διάδοσιν, ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους μεταφερόμενον. Ἐπὶ τούτῳ ἡ δημοχρῆτα ἐβουλεύσατο τὴν ἀνέγερσιν ἐξωτερικοῦ διὰ τοὺς ἐξ διαδοσίμου διφθερίτιδος πάσχοντας νοσοκομείου, καὶ τὴν βελτίωσιν τῶν ἤδη ἐν τοῖς νοσοκομείοις Τρουσσῶ ἰδρυθέντων σκηνῶν.

Ἡ ἐρυθρίτις, καίτοι ὑπολαμβάνουσιν αὐτὴν ὡς ἀσθενῆ νόσον, ἔχει βῆμα ὑπέροχον· τριπλάσιον τὸν ἀριθμὸν ἀπέθανον τὸ 1885, (918), παρὰ τὸ 1863, (343). Τοῖς ἐν τοῖς σχολείοις, ἐν ταῖς οἰκογενείαις, πρὸ πάντων δὲ ἐν τοῖς νοσοκομείοις καὶ φιλανθρωπικοῖς καταστήμασι ἐπιτρέπουσι τῶν ἐρυθριτιδῶντων μετὰ τῶν συντρόφων ἢ ἀδελφῶν αὐτῶν σύμμιξιν, μεταδίδομεν τὰς ἐπομένας περὶ τούτου πληροσορίας.

Ἐπὶ πολὺ ἐπιστεύετο ὅτι ἡ ἐρυθρίτις μετεδίδοτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς ἐκλείψεως: δέον ὅμως ν' ἀποφανθῶμεν ὅτι αὕτη ἐστὶ μεταδοτικὴ ἅμα τῆς προδρομικῆς περιόδου ἐμφανισθείσης, ἢ μᾶλλον ἅμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ δακρυρρικοῦ κατάρρου πρὶν ἔτι σταθερὰ τις ἀνάγνωσις βεβαιώση ταύτην. Ἡ νόσος αὕτη δυνατὸν νὰ μεταδοθῆ ἐν καιρῷ τῆς τε πρώτης περιόδου καὶ τῆς περιόδου τῆς ἐξανθήσεως, ἐν διαστήματι 8 ἕως 10 ἡμερῶν· πρὸ πάντων δὲ κατ' ἀρ-

χὰς ἡ μεταδοτικὴ ἐνέργειά ἐστι κινδυνώδεστέρα ἢ διὰ γίνωσις εἶναι ἀμυβόλος. Ἐκ τούτων ὄγλον γίγνεται ἡ εὐκολία μεθ' ἧς ἡ ἐρυθρίτις ἐξαπλοῦται ἐν παντὶ τόπῳ ἐνθα ὑπάρχει συσπείρωσις παιδῶν.

Πολλάκις ἀνευ ἀμέσου μετὰ πάσχοντος συναφῆς καταλαμβάνεται τις ὑπὸ ἐρυθρίτιδος· τούτο δὲ δυνατὸν διὰ τῆς ἀτμοσφαιρας· ἐνίσταται πάλιν ἡ μεταδοτικὴ αὕτη δύναμις τυγχάνει ὠρισμένη, τὸ μίασμα ἤττον κολλητικόν, παρέρχεται δὲ ταχέως. Ἄλλ' ἐν τούτοις δέον νὰ περιορίζωνται οἱ ἐξ ἐρυθρίτιδος πάσχοντες, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐν τῇ ἐκθέσει ἀποφασίζεται, συνιστωμένης τῆς ἰδρύσεως ἐιδικῆ ἐν Ἰερὺ νοσοκομείου καὶ τῆς ἐν τοῖς νοσοκομείοις τῶν παιδῶν ἀπομονώσεως τῶν ὑπόπτως ἐξ ἐρυθρίτιδος πασχόντων.

Ἡ νόσος σκαρλατίνα, καθὼς ἔμμονος ἐν Παρισίοις, δὲν ἀριθμεῖ πολλά θύματα· 9 θανόντες ἐπὶ 100 χιλ. Καθὰ δὲ ὁ κ. Ἰάκωβος Βερτιγιὸν διαθεβαίει, ἡ μόνη Γαλλικὴ πόλις ἐν ἧ ἡ νόσος αὕτη πλεονάζει, εἶναι ἡ Μασσαλία ὅπου ἐπὶ 100 χιλ. κατοίκων, 23 ἡ θνησιμότης προσβάλλει. Ἐν Λονδίῳ 17· ἐν Λίδη 63· ἐν Λιβερπούλῃ 33· ἐν Σχεφίλδη 42 ἐν Δουβλίῳ 50· ἐν δὲ τῇ Γερμανίᾳ ἡ ἀναλογία εἶναι ἔτι μεγαλητέρα· 32 ἐν Βερολίῳ, 61 ἐν Δάνσιχ, 45 ἐν Ἀμβούργῳ, κ τ λ. ἐν Στρασβούργῳ ἡ ἀναλογία κατέρχεται εἰς 6. Ὁ πυρετὸς οὗτος ὑπάρχει ὡσαύτως ἐν Βελγικῇ Ὀλλανδίᾳ, ἰδίως δὲ ἐν ταῖς Σκανδιναυκαῖς πόλεσι. Ἐν Νέα-Υόρκῃ ἡ ἀναλογία ἀνέρχεται εἰς 40· ἐν Φιλαδέλφειᾳ, εἰς 39 κτλ.

Τὸ μίασμα τῆς σκαρλατίνης εἶναι ἤττον διαδοσίμον διὰ τοῦ ἀέρος. Ἐν Λονδίῳ, ἀπόστασις 8 μέτρων ἐπαρκεῖ πρὸς προφυλάξιν τῶν τοῦ Φεβέρ-Οσπιτὰλ κειμένων ὁδῶν· ἀλλ' ὅπως καὶ περὶ εὐφλογίας, ἐπειδὴ τὸ σπέρμα συχνάκις μεταφέρεται διὰ προσώπων ἢ πραγμάτων, προφυλάττονται λίαν. Κατὰ τὰς μαρτυρίας τοῦ Βενεδίχτου, παιδία τινὰ μετ-

δωσαν τὴν σκαρλατίναν μετὰ τὴν ἐπάνοδόν των ἐξ αἰθούσης τινος, ἐν ἧ πρὸ δύο μηνῶν εἶχεν ἀποθάνει τις πάσχων ἐκ σκαρλατίνης, καίτοι μάλιστα τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐπισταμένως εἶχε προηγουμένως καθαρῶσθῃ. Ὁ καρπὸς τῆς ἐξανθήσεως περιλαμβάνει δηλητήριον τῆς σκαρλατίνης· τὰ δὲ ὑμένα προσκολλῶνται τοσοῦτον εὐκόλως ἐπὶ τῶν ἐνδομάτων καὶ τῶν ἐπίπλων, ὥστε συχνάκις ἕνεκα τούτου ἡ ἀσθενεία μεταδίδεται. "Ἀτομόν τι, οἷόντι ἤνοιξεν ἐπιστολήν ὑπὸ ἀναρρωμένου γραφεῖσαν καὶ ἐκ τῶν δακτύλων τοῦ ὁποίου εἶχον πέσει ἐπὶ τοῦ χάρτου, ὡς φαίνεται, τὰ ἐπιδερμικὰ ὑμένα, κατελήρηθη ὑπὸ τῆς νόσου ταύτης. Οὕτω χάριν προφυλάξεως, διατρός κ. Σωτᾶν πρὶν ἔτι ζητήσῃ τὴν σύστασιν νοσοκομείου διὰ τοὺς ἐκ σκαρλατίνης πάσχοντας, ἐξητήσατο ἰδιόχοντα τινὰ πρὸς τοῦτο τόπον ἐν ἐκάστῳ νοσοκομείῳ τῶν παιδῶν. Προσέτι δὲ ἕκαστον ἄτομον τῆς ὑπηρεσίας εἰσερχόμενον ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, ἰατρός, μαθητευόμενοι, νοσοκόμοι, δέον νὰ φέρωσι χιτωνίσκον καλύπτοντα αὐτοὺς μέχρι τῶν ποδῶν· τὰ δὲ σαρώματα, ὡς καὶ ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν εὐφλογιῶντων, νὰ καίωνται.

Ἡ κουκκίτις ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν νόσων, ἃς ὡς μὴ ἐνδιαφερούσας παραδίδονται. Παρὰ τὰ προσθευόμενα ὅμως τὸ 1,883 ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐξ αὐτῆς θανόντων, τριπλάσιος σχεδὸν ἀπέβη παρ' ὅσος ἦτο τὸ 1,863· 12 μὲν τότε, 30 δὲ νῦν. Ἐνεκα δὲ τῆς ἀκηδίας ταύτης, τὸ 1885 ἐγένοντο πλείοτερα θύματα ἐν Δουαί (86 θανόντες ἐπὶ δέκα χιλ.) καὶ ἐν Γλασκώβῃ (103) παρὰ ἐν Παρισίοις ἐκ σκαρλατίνης (74). Ὁ μέσος ὄρος ἐν Λίλλῃ εἶναι 58· 46 ἐν Χάβρη 52 ἐν Ρένση· 44 ἐν Νανσύ· 62 ἐν Λονδίῳ· 68 ἐν Λιβερπούλῃ· 30 ἐν Βερολίῳ. Ἡ κουκκίτις ἀσθενῆ μεταδοτικὴν δύναμιν φαίνεται ἔχουσα, ἀλλ' ἐπειδὴ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἀναγ-

κάζουσι τὸν ἀσθενῆ νὰ διαμῆνῃ πάντοτε ἐν τῷ δωματίῳ του, δυνατὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ παιδὸς νὰ μεταδοθῆ ἡ νόσος εἰς ἄλλα τῆς οἰκογενείας παιδία, ἐν τῇ σχολῇ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐν τῷ δημοσίῳ κήπῳ, κτλ. ὅθεν δέον νὰ κωλύωσι τοὺς ἀσθενεῖς τοῦ περιφέρεισθαι, ἢ μᾶλλον νὰ περιορίσωσιν αὐτοὺς ἐν ἐιδικῷ νοσοκομείῳ· πλὴν χάριν οἰκονομίας ἢ ἐκθεσις ἐξαιτεῖται μόνον τὴν σύστασιν ἰδιόχοντων σκηνῶν ἐν τῷ νοσοκομείῳ Τρουσσῶ καὶ ἐν τῷ τῶν ἀσθενῶν παιδῶν.

Ἐν τοῖς ἀνω ρηθείσι περιλαμβάνονται αἱ κατὰ τῶν μεταδοτικῶν νόσων προφυλάξεις. Ἐν τούτοις σκόπιμον θεωροῦμεν ὅπως προσθέσωμεν καὶ τινὰς ἄλλας οὐσιώδεις παρατηρήσεις.

Αἱ ἐν τοῖς νοσοκομείοις γινόμεναι ἐξωτερικαὶ τῶν ἰατρῶν συνδιασκέψεις δύνανται νὰ προκαλέσωσι τὴν ἐξ αὐτῶν διάδοσιν τοῦ μιάσματος. Ὁ κ. Σωτᾶν προβάλλει ὅτι ἐσωτερικὸς τις κλείει μὲν τὴν ὁδὸν εἰς τὰ παιδία τὰ πάσχοντα ἐξ ὑπόπτου νόσου, ὀδηγεῖ δ' αὐτὰ εἰς αἰθούσαν ἐιδικὴν συνδιασκέψεως. Ἡ ἀλλαγὴ τῆς θέσεως ἐν τῷ νοσοκομείῳ ἀπαιτεῖ ὑπηρεσίαν οὕτωσὶ πληρεστάτην, τὰ νῦν ὅμως ἀνεπαρκεῖ· ἀπαιτεῖται ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἀπαραιτήτως, ἡ σύστασις δημοτικῆς ὑπηρεσίας πρὸς προφυλάξιν τῶν συνεχόμενων τῶν ἀπὸ τοῦ μιάσματος, τοῦθ' ὅπερ ἤδη γίγνεται μόνον καὶ μόνον γιὰ τὰ μάτια. Διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην τὸ 1885 ἐξωδεύθησαν μὲν 815 φρ. ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις, καθ' ἕκαστον ἔτος ἐν Παρισίοις πλείους τῶν 6000 θνησκόντων ἐκ μεταδοτικῆς νόσου, οἱ δὲ νέοι οἰκήτορες εἰσερχονται ἐν πάσῃ πεποιθήσει εἰς οἰκήματα ἐνθα δυνατὸν νὰ περικλείηται μiasματικὸν σπέρμα. Τὰ ὑπόγεια τοῦ δημοσίου χημείου εἰσὶ πεπληρωμένα μiasματικῶν ὑλῶν, ἃς οὐδέποτε ἐγγίζουσι. Καιρὸς πλεόν νὰ πύξωσιν οἱ κύνδυνοι οὗτοι.

Ὁ σκοπὸς τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Σωτάν γραφείσης ἐκθέσεως, ἀποβλέπει τὴν σύστασιν ἐν Παρισίοις μὲν ἰδικῶν σκηρῶν, ἐν τοῖς ὑπάρχουσι νοσοκομείοις, ἀπομεινωμένων δὲ νοσοκομείων ἐκτὸς τῶν Παρισίων, διὰ τὴν εὐφλογίαν, διηρηρίτιδα, ἐρυθρίτιδα, καὶ ἐν νοσοκομείων διὰ τοὺς κνυώδεις, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ὑπηρεσίας τῶν φορητῶν νοσοκομείων μετὰ τῆς ἐκκαθαρίσεως τῶν μισμαμάτων. Λαμβανομένων δ' ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν ὀχετῶν τῆς πόλεως, αἱ δαπάναι μάλιστα ὁ ἀνέρχονται εἰς 4, 566 000 φρ., ἅπερ εἶναι μὲν σπουδαῖον ποσόν, ἀλλὰ παραβλλόμενον πρὸς τὰς ὑπάρξεις, αἵτινες ἕνεκα τούτων ἐτησίως ἐκ τῶν ὀνύγων τοῦ θανάτου σωθήσονται, ἐμολογητέον ὅτι ἔσεται καλῶς δεδωκενημένον. Ἐάν αἱ προθέσεις τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἐπραγματοποιούντο, ἀνταποκρινόμενοι εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ὀπαδῶν τῆς δημοσίας ὑγιεινῆς, δὲν θά ἦτο βεβαίως τὸ ποσὸν τοῦτο βαρὺ διὰ τὴν πόλιν τῶν Παρισίων. Συνελόντι δ' εἶπειν, ὅτι πρὸς καταπολέμησιν τῆς ὀνησιμότητος καὶ ἐνίσχυσιν τῶν ζωτικῶν δυνάμεων ἐκάστου τέπου, δὲν πρέπει νὰ ζητῆται τὸ φάρμακον τῆς μακροβιότητος ἀλλαγῆ, εἰμὴ εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς ὑγιεινῆς, ἅπερ ὑπεδείξαμεν, καὶ εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῆς ἀπὸ τῶν μισμαμάτων ἐκκαθαρίσεως.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΠΑΥΛΙΝΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Ἐντυχῶς ἡ ἀμαξία εἶχε σταθῆ. Κατέβη τότε ὁ ἀμαξίαρχος τῆς ἀμαξίας καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν εἰπών.

— Ἐρθάσαμεν!

Μόλις ὅμως ἡ ἀμαξία ἤνοιξε καὶ ἔβη ὁ ἐπαισθητὸν ἔκαμε τὴν μικρὰν Πανλίαν νὰ ριγῆσιν.

— Θεέ μου! Τί κρῖο! ἐβίθιρσε, θάρρεις πῶς εἶναι Ἰανουάριος! ...

Πράγματι δὲ βροχὴ ἐπιπτε ραγδαία καὶ τὸ ἔβηχος καθίστατο διαπεραστικόν.

— Στάσου ἀμαξία, εἶπον, θὰ πᾶς τὸν κύριον καὶ τὴν δεσποινίδα εἰς τὸ σπῆρτον γιὰτὶ δὲν θὰ ἔμπορέσουν νὰ κάμουν βῆμα μέσα σ' αὐτὴν τὴν λασπονηρία.

Ὁ ἀμαξίαρχος ἔκαμεν ἀλλόκοτον μορφασμόν.

— Ἄπ' ἐκεῖ ποῦ σᾶς πῆρα ἐκεῖ θὰ σᾶς ἀφήσω ἀπεκρίθη ξηρῶς. Δὲν καταλαβαίνω γὼ ξεπισωγυρίσματα. Σκοτομέγα κἄπως εἶναι τ' ἄλογά μου θὲς νὰ τ' ἀποσκοτόσω; Δὲν τὸ κᾶνω γὼ ἀφεντόπουλό μου αὐτό ...

— Θὰ σοῦ δώσω δύο δραχμαῖς ἀκόμη τῶ εἶπον, προχώρει!

Ἡ λέξις δραχμὴ ἔσκανδάλισε τὸν ἀμαξίαρχον ὅστις πειθηρῶς ἀνέλαβε τὰς ἡλιασ μειδιών.

— Ποῦ θὰ πάγω; ἠρώτησεν ὡς ἀνθρώπος τοῦ ὀποίου ἀφοῦ ἔχθλασες πρὶν τὸ κέφι, διὰ γλυκέος λόγου ζητεῖς νὰ παρηγορήσῃς.

— Ὅδὸς Α... ἐβέλλισεν ὁ γέρον.

Καὶ ἡ ἀμαξία ἤρξατο κυλιόμενη καὶ πάλιν.

Τότε ὁ γέρον σύντροφός μου ἔλαβε συγκεκνημένος τὰς χεῖρας μου.

— Ὁ θεὸς νὰ σοῦ δώσῃ ὅ,τι ἐπιθυμεῖς, μοῦ εἶπε δακρῶν! Εἶσαι καλὸς καὶ ὁ θεὸς θὰ σὲ ἀνταμείψῃ. Ἡ Πανλίνα συγκνημένη ἐπίσης ἔρριπτεν ἐπ' ἐμοῦ τοὺς μεγάλους κνανοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, ὡς νὰ μοῖ ἔλεγε:

θὰ σοῦ κρῖψω τὴν ἀθάνα καρδίαν μου ... σὲ εὐχαριστῶ! ...

Ἐγὼ δὲ τρέμων καὶ γελῶν ἐρυθρῶν καὶ κυτρινῶν ἐτονθόριζον λέξεις διακεκομμένας, ἡμιτελεῖς καὶ ... ἀνοήτους ...

Ὅτε ἐρθάσαμεν πρὸ τοῦ οἴκου τοῦ γέροντος, κατέβη ὀδτος τῆς ἀμαξίας καὶ βοηθήσας τὴν Πανλίαν νὰ καταβῆ, μὲ εἶπε διὰ τοῦ γλυκύτερου τρόπου:

— Κατάβα, παιδί μου νὰ ἀναπαυθῆς λιγάκι. Σχεδὸν ἐνύκτωσε ... Ποῦ τρώγεις;

— Εἰς τὸ ξεροδοχεῖον.

— Ἰσα ἴσα! δὲν θὰ εἴρῃς ἐκεῖ φαγητὸν ὅπως πρέπει. Ἡμεῖς πτωχοὶ μὲν, ἀλλὰ ἄλλο πολὺ τὸ φαγί μας θὰ τῶχοιμε. Κάθησε νὰ μᾶς κάμῃς συντροφιά ...

— Ὅχι! Σᾶς εὐχαριστῶ ἀπεκρίθη... Εἶναι ἀργά ... νὰ πηγαινω ... ἄλλοτε ... μένω ἐπόχρως.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε ... νὰ σᾶς βέλωμεν συχρὰ νὰ ἐρχηθε ἐλεύθερα. Ἡ Πανλίνα θὰ σ' ἀγαπᾷ σὰν ἀδελφόν της! δὲν εἶν' ἔτσι Πανλίνα;

Καὶ γελῶν μοῖ ἔτεινε τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ἐσφιγξε τὴν ἰδικὴν μου.

— Γεγά σου παιδί μου! Ὄρα σου καλή.

Τώρα ἤλθε καὶ ἡ σειρά τῆς Πανλίνας! Ἐλαβρὰ ὡς πτηνὸν μειδιώνσα ὡς χερουβίμ ἐπλησίασε ἡ γλυκεία αὐτῆς γεῖνις καὶ μοῖ ἔτεινε τὴν ροδοδάκτυλον καὶ ὠραίαν της χεῖρα.

— Νὰ σᾶς ἐπαραβέλωμεν εἶπε! Μοῖ ἐφάνη δὲ ὅτι ἡ φωνὴ αὐτῆς ἔτρεψε! Νὰ ἐρχηθε συχρὰ! ... θὰ σᾶς ἀγαπῶμεν πολὺ, παρὰ πολὺ! Ὡς ἀδελφόν μας θεόδωρε! Νὰ μὴ μᾶς λησιμονήσητε! ...

Ἐσφιγξα τὴν χεῖρα αὐτῆς παραφόρως. Ἡσθάνθη δὲ τρέμουσαν τὴν ἰδικὴν της. Ἐγενόμην καταπόρφυρος. Ἐρητέ-

νισα εἰς τὸ γλυκὸν αὐτῆς πρόσωπον! ...

Οἱ δακρυσιμένοι ὀφθαλμοὶ μου ἀπῆντησαν τοὺς ἰδικούς της. Δύο μαργαρίται ἐπιπτον ἐκ τῆς κόρης τῶν ὀφθαλμῶν της! ... Ἐρρίγησα!

— Ὑγρᾶτε! τῆ εἶπον.

— Ὑγρᾶτε μὲ εἶπε.

— Θὰ ἐρχηθε;

— Να!

— Συχρὰ! δὲν εἶναι ἔτσι;

— Πολὺ συχρὰ μάλιστα Πανλίνα! Ἀδριον πρῶτ θὰ ἔλθω Ἐχωρήσθημεν . . .

Ἐπλήρωσα τὸν ἀμαξίαρχον καὶ μετέβην εἰς τὸ ξεροδοχεῖον. Πρὶν ἢ ἀναχωρήσω μετέβην εἰς τὸ ταμειεῖον διὰ νὰ πληρώσω.

— Τί ἐφαγες; παιδί μου.

— 65 λεπτὰ ἐφώρησεν ὁ ὀπρητής.

— Μόνον τόσα; μὲ ἠρώτησεν ἐκπληκτικῶς ὁ ξεροδόχος, πρῶτην ἡδὴ φοράν παρατηρῶ τὸ τοιοῦτον. Θὰ ἐράγατε ἐνωρίτερα ἴσως.

— Ὅχι! ἀλλὰ δὲν εἶχα ὀρεξίν.

Παράδοξον πράγματι δὲ ἐμὲ! Ἡ ὀρεξίς μου ἐκόπη. Ἡμῖν πολὺ μελαγχολικός! Μετέβην εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἤρξα τὸν ἄδελφον μοῖ ἐφάνη ὅτι δὲν ἔχυνε φῶς ζωηρὸν ὡς ἄλλοτε ... Μέσω σκέψεων ἔκαθισα παρὰ τὸ γραφεῖόν μου. Ἡνοιξα τὴν Ἰλιάδα τοῦ Ὀμήρου! Ἀρέγνωσα δύο στίχους, ἀλλ' οἱ στίχοι οὗτοι μοῖ ἐφάνησαν ἀνοήσιοι. ἠθέλησα νὰ μελετήσω Ἰστορίαν καὶ ἠνοιξα τὸ βιβλίον μου. Ἀρέγνων δύο τρεῖς γραμμὰς μυχαικῶς κατόπιν ...

Ἐρρέμβαζον! ...

Ἐπεσε τῶν χειρῶν μου τὸ βιβλίον.

Ἐτρόμαξα!

— Τί εἶναι; ἠρώτησα ἡλιθίως.

Εἶδον τὴν Ἰστορίαν μου κατὰ γῆς!

Ἐνεφωμένη ὡς ἦτο ἐνόμισα ὅτι μὲ περιέπαιξε. Ἐθύμωσα καὶ κλεισας αὐτὴν τὴν ἔρριψα ἐπὶ τοῦ γραφείου μου Ἐνέσταξα! ... Ἐξεδύθηρ ... καὶ προσηχηθήην.

— Θεέ μου! Φύλαξε τὸν πατέρα μου τὴν μαρούλά μου καὶ ... τὴν Πανλίτρα ἐξυθρίσα κατόπι.

Καὶ ἐχώθηρ ἐπὶ τὸ παχὺ τῆς κλίτης μου ἐφάπλωμα. Μετὰ τινα λεπτά δι' ἰσχυροῦ λακτισματος ἔρριψα αὐτὸ κατὰ γῆς.

— Οὐφ! τί ζέστη ἀνυπόφορος! ἐξυθρίσα. . . . Ὁλος ὁ κόσμος ἔτρεμε! Μόνος ἐγὼ ἔκαιον ὄλω.

Μετὰ τινος ἄνωγας στιγμῆς μὲ κατέλαβεν εἶδος γάρκης εἶδος βαθέος ρεμβασμοῦ καὶ ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς μου. Εἶδον τότε τὴν Πανλίτραν ὠραία καὶ φιλομειδίη μειδιῶσαν ἠδέως. Τῆρ ἔβλεπον ὠρας ὀλοκλήρους ἐγελῶμεν καὶ ἐπαίλομεν ὀμοῦ!

Ὅτε ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς μου εὐρέθηρ εἰς τὸ δωμάτιόν μου μόνος κατόπι.

Ἐρεδύθηρ ἀμέσως καὶ μετέβην εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἐξητάσθηρ καὶ μὲ κατέταξαν εἰς τὴν πολυπόθητον Γῆρ γυμνασίον!

Πλήρης χαρᾶς ἐνεγράφηρ ἐπλήρωσα καὶ. . . .

— Εἰς τὴν ὁδόν Α! . . ἀμαξῶ. . .

ΚΩΜΙΚΗ

ΕΞΩΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

— Ω! καλῶς τον! ὦ! καλῶς τοι! ἀνέκραξεν ὁ γέροντ μου φίλος ὅτε μὲ εἶδε. Πανλίτρα! Πανλίτρα; ἔλα παιδί μου, κάτω ἦλθεν ὁ Θεόδωρος! Τί μοῦ κάνεις; παιδί μου εἶσαι καλὰ; Α! τὸν Θεόδωρόν μου!...

Ταῦτοχρόνως εἰσήρχετο καὶ ἡ Πανλίτρα.

Ἀκούσασα αὐτὴν ὅτι ἦλθον, κατέβη πηδῶσα τὴν κλίμακα καὶ πλησιάσασά μου ἔλαβε τὴν τρέμουσα χεῖρὶ μου καὶ ἐσφιγξεν αὐτὴν θερμῶς.

— Καλῶς ἦλθατε; μὲ εἴτερ εἰρενῶς Κιθίσσατε!

Ἐκίθισα. — Εἶχε στηρεῦσει αἰφνης τὸ δεξιὸν μου μολοῦσι δὲ ὑπήγειον μὲ σκοπὸν νὰ τοτε εἴπω πολλὰ, οὐδεμίαν λέξις ἀνέβαινεν εἰς τὰ πνεύματά μου χεῖλη.

Ἐντυχῶς ὁ φίλος γέροντ ὠμίλει ἀντιμῶς ἐνοχλῶν μου διὰ τῆς σωροῦ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐρωτήσεών του, εἰς ἃς ἔκρινον φρόνημον τέλος ἂν ἀπαρτήσω.

— Λοιπὸν πέ μασ καὶ τι Θεοδωράκη μοι ἔλεγε ὁ γέροντ Δουρόσης πές μιας πῶς τὰ πέρασες χθές;

— Καλὰ ἐξαίρετα! Ἐφαγα μὲ μερῶν ὕψην.

— Μπᾶ; Μόνον ἡ Πανλίτρα μου χθές δὲν ἔφαγε καθόλου! Ἦκαν κουρασμένη ἴσως. . . καὶ ἔπειτα.

— Ἐπειτα μετέβην εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἐκοιμήθηρ καλὰ καὶ . . . ἄλλο τίποτε! ὄλου τὰ εἶπα;

— Πόσον σὲ ζηλεύω φίλε μου.

— Διατὶ κέρ Δουρόση μου;

— Δὲν ἔχεις τίποτε νὰ συλλογισθῆς! Εἶσαι ἀκόμη παιδί καὶ στήν ἡλικία σου ὅλα τὰ πράγματα εἶναι καθαρὰ καὶ ξάστερα, μὰ σ' ἂν γηράσγητε καὶ τοῦ λόγουσας τότες βλέπεις τί θὰ πῆ συλλογῆ καὶ βάσισο! Νῦν λόγον χάριν. Ἐχθές ἡ Πανλίτρούλα μου ἦταν ἀδιάθετος ὀλιγο. Μὰ ὕσφ ἄλλο κί ἂν εἶναι πές μου σὲ παρακαλῶ ἐσὸν νᾶσαι γορευός τῆς ἴμπορεῖς νὰ κλείσῃς ἴματι ὡς τὸ πρῶτ; Ὅχι! καὶ γι

τι; τὸ γιατί θὰ τὸ μάθῃς ὅταν κάμῃς παιδί.

— Ἦτο ἀρρωστη ἡ Πανλίτρα; ἠρώτησα μὴ δίδων προσοχήν εἰς τοὺς περιττοὺς λόγους τοῦ γέροντος.

— Α! περαστικὰ πράγματα! ἀπήτησεν ὁ γέροντ ἀναλαβὼν τὴν ἐνθυμίαν του. Μὲ συμπάθεις ποῦ σὲ διέκοψα! Λέγε λοιπὸν τώρα ἐξακολουθεῖ. . . λέγε λοιπὸν, λέγε.

Καὶ κατέφερε θωπευτικὸν ἐπὶ τοῦ μηροῦ μου κτύπον, ὁ ὅποτος ἔκαμε νὰ ἀνέλθωσι δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐκ τοῦ πόθου.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησα λέγων καὶ σηχωρῶν χάριν τῆς Πανλίτρας τὸν πατέρα, λοιπὸν σήμερον μόλις ἐξύτησα μετέβην εἰς τὸ σχολεῖον, ἐξητάσθηρ, ἐπετυχα καὶ ἦλθον νὰ σᾶς τὸ ἀναγγελῶ βέβαιος ὡρ ὅτι θὰ ἠνυχωριστεθε. . .

Αἰφνης ἡ θύρα ἠνοιξε καὶ μικρά τις θεραπευτὴς ἐράνη προβάλλουσα τὴν ἀκένιστον αὐτῆς κεφαλὴν.

— Τί εἶναι Μάρω; ἠρώτησεν ὁ γέροντ.

— Ἦλθεν ἕνας κύριος καὶ μὲ εἶπε νὰ σᾶς πῶ νὰ πᾶτε κομμάτι ἴσα μὲ τὸ καφεῖον καὶ θὰ σᾶς πῆ καὶ τις.

Ὁ γέροντ ἠγέρθη λυπηθεῖς, διότι τοῦ ἔχαιτο τὴν ἡσυχία.

— Μὲ συμπάθεις, παιδί μου, εἶπε. Εἶναι ἀνάγκη νὰ πεταχτῶ ἔως ἐξω, ἴσως ἀργήσω πιστεύω νὰ σὲ ξαναδῶ.

— Α! δὲν πιστεύω. Θὰ πηγαίνω!

— Δὲν κάθεται νὰ γῆμε μαζὶ;

— Ἐὐχαριστῶ! ἄλλη φορὰ!

— Ἦ εἶναι! νὰ δροῦμε πότε θὰ ἔλθῃ αὐτὴ ἡ ἄλλη φορὰ! Ἐχετε γερὰ!

— Ὁρα σᾶς καλὴ. . .

Ὁ γέροντ ἐξῆλθεν. Καὶ ἔμεινα μόνος μετὰ τῆς ὠραίας Πανλίτρας.

Ἐδῶ, ὠραία μου ἀναγνώστρια ἀρχίζει τὸ βασανιστήριόν μου.

— Τί νὰ εἴπω; πῶς νὰ ἀρχίσω! πῶς νὰ τελειώσω! Ταῦτα ἐσκεπτόμην ὁ τάλας ἐνῶ συνάμα ἐθαύμαζον τοὺς μικροὺς καὶ κομψοὺς πόδας τῆς ἐρωμένης μου.

— Σᾶς ἀγαπᾶ πολὺ ὁ Πατήρ σας Πανλίτρα! Εἶπον ἐπὶ τέλους ζητῶν νὰ εὐρω ἀφορμὴν νὰ εἴπω περισσότερα.

— Α! εἶναι πολὺ καλὸς πατήρ πολὺ καλὸς Θεόδωρε! μὲ ἀγαπᾶ παραφόρως, ἀπεκρίθη ἐκείνη.

— Ἄλλως τε σᾶς πρέπει, ἐξυθρίσα. Εἰσθε ἀγγελος ἐπίγειος, Πανλίτρα. Καὶ ἂν σᾶς ἀγαπῶσι δὲν πταλὸν ἢ τὰ ὠραία σας βλέμματα. . . Ἐρυσθρίασα μετανοήσας δι' ὅτι εἶπον. Ἄλλὰ καὶ ἐκείνη ἐρυσθρίωσα.

— Εἰσθε πολὺ καλὸς μοι εἶπε.

Ἡ καρδία μου πλημμυρίσασα ἀπὸ εἰκόσι καὶ τεσσάρων ὠρῶν δὲν εἶχε πλέον τόπον διὰ περισσότερα βίσινα! Ἐπρεπε νὰ δοθῆ τέρμα τέλος πάντων. Ἐπρεπε νὰ εἴπω ἐπὶ τέλους ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἠσθανόμην καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἐξομολογήθῶ.

Λαβὼν ὕθεν ἔφος ἀγορευόντος δικηγόρου — φαντάζομαι πόσον κομικὸς θὰ ἦμην — τῆς εἶπον μόλις συγκρατῶν τοὺς παλμούς μου:

— Πανλίτρα! Ἰδέ με! Ἰδέ με Πανλίτρα! Ἐνθυμῆσαι τὴν στιγμὴν καθ' ἣν σὲ εἶδον κατὰ πρῶτον. ὦ! γλυκυτάτη στιγμὴ! Δὲν παρήλθον εἰκοσιτέσσαρες ὠραὶ ἀκόμη καὶ ὅμως! Α! Πανλίτρα! πῶς νὰ σοὶ τὸ εἴπω; Ἡ γλῶσσα μου ἐδέθη. . .

Ὁ Θεὸς ὅστις μᾶς ἐγνώρισε δὲν εἶναι τόσο κακός. Μὲ καταλαμβάνεις Πανλίτρα;

— Καθόλου ἀπεκρίθη ἐρυθριῶσα ἐκείνη· δὲν σὰς ἐννοῶ! ὀμιλήσατε καθαρώς.

— Ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατὸν τὰ ὀμιλήσω καθαρώτερα! ἀνέκραξα πλέον ὀτάλας εἰς πέλαγος ἰδρωτός. Πουλτνα ἄκουσον μοι! ἀπεφάσισα τὰ σοὶ ἀνοίξω πλέον τὴν καρδίαν μου! Σὲ εἶδον χθὲς λοιπὸν κατὰ πρώτην φρονῶν δὲν ἔχει οὕτω;

— Εἰς τὸ Φάλληρον ἐπρόσθεσεν ἐκείνη! Δὲν θὰ λησιμονήσω οὐδέποτε πόσον καλὸς ἐφάνητε πρὸς δύο δυστυχεῖς οἰτινες...

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου διέκοψα ἐγὼ αἰσχυνομένης διότι μοι ὑπερθύμιζε τὴν πρᾶξιν μου ἐκείνη, ἥτις κατ' ἐμὲ ἔπρεπε τὰ λησιμονηθῆ... δὲν πρόκειται περὶ τούτου! Λοιπὸν ἀφ' ὅτου σὰς εἶδον ἰσθάνθη παλινοὺς ἀοριστοὺς ἐμποδίσαντάς με μάλιστα τὰ κοιμηθῶ χθὲς...

— Ψεύματα λέγεις! ἐφώνησεν ἡ Πουλτνα ἀρχήτερα εἶπες ὅτι ἐκοιμήθης.

— Αὐ! ναί! λοιπὸν! τώρα λέγω τὴν ἀλήθειαν ἐν ᾧ πρὶν ἐψευδομένη λοιπὸν δὲν εἶναι μόνον αὐτὸ, ἀλλ' οὔτε ἔφαγον καθόλου.

— Πάλιν ψεύματα! δὲν εἶπες τὸν πατέρα πῶς καλόφαγος μάλιστα.

— Οὐφ! Εἶσαι σκληρὰ Πουλτνα! πολὺ σκληρὰ, δὲν μὲ ἐννοεῖς; ὅσα εἶπον ἀρχήτερα ἦσαν ψεύματα, οὔτε ἔφαγον οὔτε ἐκοιμήθην οὔτε ἐγέλασα ἅπ' ἐναντίας ἤμην πολὺ μελαγχολικός.

— Καὶ γιατί;

— Διὰ τὴν Πουλτνα· ἀφ' ὅτου σὲ εἶδον ἰσθάνθη μίαν ἀγάπην πρὸς σὲ προτοφανῆ ὅσον καὶ ἀλλόκοτον! σὲ ἀγαπῶ ὡς ἀδελφὴν μου ἢ μᾶλλον περισσότερον ὑπὸ τὴν ἀδελφὴν μου σὲ ἀγαπῶ... ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον τὰ σοὶ εἶπω πόσον σὲ ἀγαπῶ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώσται μου τὰ μὴ τοὺς φανῆ παραδόξος ἢ ἐρωτικῆ μου αὐτὴ ἐξομολόγησις, διότι ἐὰν λάβωσιν ὑπ' ὄψιν ὅτι μόλις δεκαπενταετὲς παιδίον ὀμιλεῖ μὴ ἀκούσαν ποτὲ τὴν λέξιν ἔρωτος εἰσέτι, θέλουσι μὲ δικαιώσῃ πληρέστατα!.. Ἐν τῇ παιδικῇ ἐκείνῃ ἡλικίᾳ καθ' ἣν ὑπὸ πρόσομιμα ἀπλῆς φιλίας γεννᾶται ὁ ἔρωτος δὲν εἶναι οὐδόλως παράδοξος καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ αἰσθήματος τούτου τὰ ἦναι ἐπίσης παιδαριώδης καὶ ἀρελής...

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΠΕΤΗΡΙΣ

ΤΗΣ ΕΚΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΕΩΣ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ.

«Ἡ Ἐφημερίς τῆς Μόσχας». εἰς ἐν τῶν τελευταίων φύλλων αὐτῆς βεβαίως ὅτι ἡ τελετὴ τῆς 900 ἐπετηρίδος τῆς εἰς τὸν χριστιανισμὸν προσελεύσεως τῆς Ρωσίας ὠρίσθη διὰ τὴν 15 Ἰουλίου τοῦ 1888. Ἡ δὲ ἀπόφασις αὕτη θεμελιούται ἐπὶ τοῦ ὅτι ἡ ὁμοθυμαδὸν προσέλευσις τῶν κατοίκων τοῦ Κιέβου ἐγένετο ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπὶ τὸν Βλαδιμήρου τοῦ μεγάλου ἀπὸ τῆς εἰς τὴν Χερσόνησον ἐκστρατείας αὐτοῦ, γενομένην κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ 988 ἔτους, καὶ οὐχὶ, ὡς γενικῶς λέγεται, τῷ 989. Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀσήμενον διαφορὰν, ἥτις ὑπάρχει μετὰ τῆς ἡμερομηνίας τῆς 15 Ἰουλίου, καὶ τῆς ἐποχῆς τῆς βαπτίσεως τῶν Κιέβιων, δύναται νὰ παραδεχθῆ αὕτην προκειμένου ἄπαξ περὶ τοῦ δοξασμοῦ τοῦ ἰδίου ἀγίου Βλαδιμήρου, τοῦ ἀποστόλου τῆς ἐκχριστιανίσεως ταύτης.

Ἡ μεγάλη αὕτη ἐπιταγὴ ἐορτασθήσεται ἐν Κιέβω ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἀλληλοδιαδόχως— τὰς 14, 15 καὶ 16 Ἰουλίου. Ἡ 14 ἀφιερωθήσεται

πρὸς ἀνάμνησιν τῶν παρασκευασάντων τὰς πρὸς τὴν νέαν πίστιν εἰς Ρωσίαν ὁδοῦς. Κατὰ τὴν ἡμέραν δὲ ταύτην τελεσθήσονται λειτουργίαι ὑπὸ ἐπισκόπων ἐν τέσσαρα ἀρχαίαις ναύσις τῆς πόλεως· ἐν τῇ μονῇ Νικόλσκη, ὅπου ὑπάρχει ὁ τάφος τοῦ Ἀσκόλδου· ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀγίας Ὀλγας τῆς Λαύρας Πετσέρσκη· ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Δήμας τῇ φιλοδωμημένῃ ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ πλάτους τῶν δύο πρώτων Ρώσων μαρτύρων, ἀγίου Θεοδώρου καὶ ἀγίου Ἰωάννου· καὶ τέλος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ προφήτου Ἠλιοῦ, ἧς ἡ ἀρχὴ ἀνέρχεται εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ πρίγκηπος Ἰγῶφ, ὅστις παρελάμβανεν εἰς τὰς ἐαυτοῦ λεγεῶνας μέγαν ἀριθμὸν χριστιανῶν.

Ἡ 15 Ἰουλίου ἀφιερωθήσεται ὁλοσχερῶς εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τῆς μνήμης αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἀγίου Βλαδιμήρου ὡς καὶ τοῦ πρώτου Ρώσου μητροπολίτου Μηχαήλ. Ἐν τῇ μητροπόλει τῆς ἀγίας Σοφίας θέλει ἐκτεθεῖ ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀγίου Βλαδιμήρου, ἐν δὲ τῇ Λαύρᾳ Πετσέρσκη τὰ λείψανα τοῦ ἐπισκόπου. Ἡ ἐτησίως διευθυνομένη λιτανία πρὸς τὸ μνημεῖον τοῦ Βλαδιμήρου τῇ φορᾷ ταύτῃ ἔσεται ἰδιαιτέρως δημοτελής.

Τῇ δὲ 16 Ἰουλίου θέλουσιν ἐορτάσαι τὴν μνήμην πάντων τῶν συντελεσάντων ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ ἔργου τῆς πίστεως, τοῦ ἀγίου Βλαδιμήρου— τῶν πριγκίπων μαρτύρων Βόγιος καὶ Γλέβου, Ἰαροσλάου τοῦ μεγάλου Βλαδιμήρου, Ἀνδρέου Βοσολούσκη κτλ· ἔπειτα τοῦ πρωθυεράρχου τοῦ Κιέβου, ὡς καὶ τῶν μοναχῶν, αἵτινες ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι μεταδόται τῆς πίστεως καὶ τῶν φώτων ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ.

Αἱ δ' ἐσπέραι τῶν τριῶν τούτων ἡμερῶν καθιερωθήσονται εἰς δημοσίας διαλέξεις καὶ εἰς συνελεύσεις σοφῶν Ἑταρειῶν. Πρόκειται ἐπίσης νὰ περυσιασθῆ ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ σειρά δημοσιεύσεων σχετιζομένων πρὸς τὸ γεγονός ταῦτα, φιλολογικῶν καὶ βιομηχανικῶν, μετὰ τῶν ὁπίων καὶ Ἰστορία τοῦ Κιέβου, συνταχθισομένη ὑπὸ ἐταιρίας συγγραφέων. Προσέτι δὲ, κατὰ τὰς τρεῖς ταύτας ἐορτασίμους ἡμέρας πολλοὶ καὶ μεγάλοι γενήσονται ἐκδηλώσεις χάριτος καὶ σεβασμοῦ ἐν τῇ πόλει τοῦ Κιέβου, καὶ

ἐπὶ τέλους ληφθήσονται μέτρα πρὸς ἔδρυσιν δημοτικοῦ ἀρχαιολογικοῦ μουσίου.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

H

Ο ΕΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ

Ἡ ἡμετέρα πόλις ἀπό τινος φιλοξενεῖ τὸν περὶ τὸν τούτον κατὰ τὸ φαινόμενον ἄνθρωπον, χάριν δὲ τῶν περιέργων ἡμῶν ἀναγνωστῶν παραθέτομεν παρομοιότυπον τινα ἐν Τογκινῷ ἐστιγματισμένου εἰκόνα.

Ὁ ἐν λόγῳ καπετὰν Κωνσταντῖνος, ἡ δὲ ἐστὶν γματισμένος, ὅπως ἤδη τὸν ὀνομάζουσι, εἶναι γόνος Ἑλληνικῆς οἰκογενείας, διαμενοῦσης ἄλλοτε ἐν Ταταούλεις, καὶ οὐχὶ ὡς ἐσφαλμένως ἐγράφη ὑπ' ἄλλων, ἐν Ἀλβανίᾳ.

Μικρὸς ἔτι ὢν, προσελήθη ὡς ναύτης ἐν τινὶ γαλλικῷ πλοίῳ. Μετὰ ταῦτα, ἀφοῦ ἐπὶ πολὺν χρόνον διέτρεξε τοὺς ὠκεανούς καὶ τὰ πελάγη χάρις τῷ σταθίῳ του, καὶ πολλὰς εἶδε πόλεις, κατεγράφη ὑπήκοος ἀμερικανός. Ὀλίγον δ' ὕστερον κατετάχθη ἐν τῷ Γαλλικῷ στρατῷ, μεθ' οὗ εὐρισκόμενος ἐν τῇ Γαλλο-τογκινικῇ μάχῃ, συνελήθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Τογκινίων. Ἡ περιπετειώδης ἀστέρα τοῦ βίου του στιγμὴ εἶναι αὕτη, ἡ τῆς αἰχμαλωσίας του, καθ' ἣν εἰς οἰκονομίᾳ τῶν πόλεων ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του περιήγετο, ἕνα ὑφίστατο στίγμα. Ἐκ τῶν πολλῶν δὲ στιγματισμῶν οὗς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν φέρει, φαίνεται ὅτι πολλὰς κατὰ τὴν αἰχμαλωσίαν του εἶδε πόλεις Τογκινίων καὶ στίγματα.

Ἡλευθέρωθι δὲ κατόπιν ὑπὸ τῶν Γάλλων εἰς τινα τῆς μάχης περιπλοκήν.

Τὰ νῦν ἐπεσκέφη τὴν γενέτειράν του, ἣν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶδε, καθότι πεντηκονταετίαν καὶ πλέον ἴσως φέρει ἐπὶ τῆς ράχιδός του.

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΗΠΙΟΝ ΕΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΕΝΟΥ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΘΑΥΣΣΕΥΣ

Ἡ

ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ

Ἔργον τοῦ μακαρίτου διηγητοῦ Π. Ζάννου εἰς πράξεις 5.

Πρὶν ἢ προβῶμεν εἰς τὰς ἐπὶ τῆς παραστάσεως κρίσεις ἡμῶν, λέγομεν ὡς ἐν προεισαγωγῇ ταῖς φιλομύθους ἀναγνώσταις μας, ὅτι τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν παριστάνετο ἡ «Ὀδύσεια» τοῦ Ὀμήρου ἐν τῷ θεάτρῳ Βέρδη ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου Δραματικοῦ Θιάσου τοῦ ἀρχαίου ἀγωνιστοῦ τῆς Ἑλλ. Σκηνῆς κ. Δ. Ἀλεξιάδου, τὸ συρρεῦσαν πλῆθος ἦν τοσοῦτον, ὥστε ἡμίσειαν ὄραν πρὸ τῆς ἀναπετάσεως τῆς αὐλαίας ὁ τυχαίως διερχόμενος ἐξώθειν τοῦ θεάτρου ἦκουε τὰς φωνὰς τοῦ πωλιῦντος τὰ εἰστήρια ταμίου ὡς καὶ τῶν ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ ὑπαλλήλων, κορυφάζοντων μεγαλῶρως εἰς τὰ ἔμψυχα ἐκεῖνα κύματτα τὰ μέχρι τῆς ὁδοῦ συνωθουμένα, «δὲν ἔχει θέσιν . . . δὲν ἔχει θέσιν . . .» Πικντοῦ, ἐπὶ τῆς γραμμῆς τοῦ περάσματος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας, εἰς τὰ παρὰ τὴν ἴρρηστραν κενὰ μέρη, εἰς τὴν στενοχωρωτέραν ὀπὴν τοῦ ὑπερφύου καὶ ἐντὸς τῶν παρὰ τὴν ἀκρότητα ἐβλεπέ τις ἐραστὰς τοῦ Ἑλλ. Θεάτρου ἀνυπομόνως ἀναμένοντας νὰ ἴδωσι ἐκτυλισσόμενον ἐπὶ σκηνῆς τὸ ἀθάνατον ἔπος τοῦ μεγάλου διδασκάλου. Τὰ θεωρεῖτα, ἅπαντα ἀνεξαιρέτως, εἶχον τόσα πρόσωπα ἕκαστον, ὥστε καὶ εἰς τὰς ἑκατέρωθεν σχηματιζόμενας γωνίας αὐτῶν διεκρίνοντο μορφὰι, γερόντων, γραιῶν, νέων, δεσποινίδων καὶ παιδίων. Ἐν ἐνὶ λόγῳ τολμῶμεν εἰπεῖν ὅτι οὐδέποτε τιαύτη συρροὴ ἐγένετο. Ἦδη ἐν ὀλίγοις μεταβῶμεν εἰς τὰ ἐπὶ τῇ ὑποκριτικῇ τέχνῃ τῶν ἠθοποιῶν.

Καὶ πρῶτον ἐὰν θελήσωμεν νὰ εἴπωμεν διὰ τοὺς πρωταγωνιστοῦντας, πρέπει νὰ θέσω-

μεν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὑποκριτῶν τὸν ἀμίμητον κ. Ἀλεξιάδην, τοσοῦτον φυσικῶς, τοσοῦτον συμπαθῶς καὶ μετ' ἀπεριγράπτου τέχνης ὑποκριθέντος τὸν πολυμήχανον ἐκεῖνον Ὀδυσσεῖα. Ἐὰν ἦτο παρὼν ὁ Ὀμηρος μετὰ τοῦ δραματοποιήσαντος τὴν ὑπόθεσιν τοῦ κ. Ζάννου, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι εἰς πολλὰς σκηνὰς ἤθελον χαριζομένηται αὐτοὶ πρῶτον τὸν ὑποκρινόμενον καὶ ἤθελον θεριμῶς συγχρησθῆναι αὐτόν, διότι «τόσον καλὰ ἠγνόησε καὶ ἔπαιξε τὸ δύσκολον τοῦτο πρόσωπον.» Ὁ κ. Πεταλῆς εἶναι ἄριστος ἠθοποιός· ὑπάρχουσι στιγμὰι κατὰ τὰς ὁποίας ὁ νέος αὐτοῦ τοσοῦτον ἐπισύρει τὸν θαυμασμὸν τῶν ἀκρατῶν καὶ θεατῶν αὐτοῦ, ὥστε ἄς ἦναι βέβαιος ὅτι πολλοὺς κατορθώνει νὰ σκιρτώσιν ἐκ τῆς θέσεώς των ἀκουσίως. Ἡ χρυσὴ αὐτοῦ κόμη, τὸ εὐγενὲς τῆς φυσιογνωμίας του, ἡ ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ διακεχυμένη μελαγχολία ἐκ τῆς στέρησεως τοῦ προσφιλοῦς πατρός του, ἡ ἀείποτε παραποιητικὴ φωνὴ του εἰς τὰς μετὰ τῶν εὐωχούντων μνιστήρων συνδιαλέξεις του, ταῦτα πάντα ἀπετέλουν τὸν πλέον καλλιτέχνην ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Τηλεμάχου. Ὁ Χοιροβοσκὸς Εὐμειος, τὸν ὁποῦτον παρέστησεν ὁ κ. Χαλκιδόπουλος ἴσως εἰς τὴν ὑποκριτικὴν τέχνην ἄλλου τινος ἐὰν ἔμενε, δὲν θλῆτο ἕξιος τόσης προσοχῆς ὡς ἐκ τῆς ἀπλῆς καὶ ἀγροίκου συμπεριφορᾶς του. Ἐν τούτοις ὁ κ. Χαλκιδόπουλος ἐνόησας κατὰ βλάβος τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀπλοϊκοῦ ἐκεῖνου, ἀλλὰ τιμιωτάτου ὑπερέτου τοῦ βασιλέως τῆς Ἰθάκης, εἶδει τέχνην ἀπαρχμύλλον τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην, σκηνικὰ λαμπρὰ, φυσικώτατα, φωνὴν ἐξερχόμενιν τοῦ στήθους μετὰ πλήρεις πεποιθήσεως καὶ σημαίνουσαν ὅτι «ξέρω πότε πρέπει καὶ νὰ ξερωρίζω» διότι πραγματικῶς ἦτο πρωτότυπος εἰς τὰς λίαν καταλλήλους ἐκεῖνας κορυφὰς τοῦ πιστοῦ ὑπερέτου, ὅστις ὅτε μὲν ἐκ τῆς χαρᾶς, ὅτε δὲ ἐκ τῆς ἀγανακτήσεως, ἠναγκάζετο νὰ ἐξάπτηται. Ὁ κ. Π. Χριστοφορίδης εἶχε τὸ παράστημα ἐπιβλητικόν· τὸ βλέμμα βαθύ καὶ διαπεραστικόν· κατὰ τὴν στιγμὴν δὲ τῆς ἀπαγγελίας τοῦ ἄσματος ἐκεῖν ὑ ἐνώπιον τῆς βασιλισσῆς Πηνελόπης ἦτον ἀμίμητος καθ' ὅλα. Συγ-

χαίρομεν αὐτῷ ἀπὸ καρδίας. Τὸν βλακώδη χα-
ρακτήρα τοῦ Ἀμφινόμου ὑπεδύθη ἄριστα ὁ κ.
Βερώνης τὸν ὁποῖον παρακαλοῦμεν ἕπως μᾶς ἐ-
πιτρέψῃ μίαν μόνον παρατήρησιν νὰ κάμωμεν
ἐπὶ τῆς παρατάσεως τῆς φωνῆς του εἰς τὴν
πρόσκλησιν τοῦ θεράποντος αὐτοῦ ὃν ἐκάλει
«Μούσουσουουλιε!» Ἐκτὸς τούτου, ὅπερ φυσι-
κώτερον θὰ ἦτο ἀν ἐλέγετο συντομώτερον, κατὰ
τ' ἄλλα ἦτο πλήρης ἡ ἐπιτυχία του. Ἐπίσης ἐ-
πέτυχον καὶ οἱ κ.κ. Γ. Τσίνοτος, Α. Τασσόγλου
ὡς καὶ οἱ κ.κ. Κουκκίδης καὶ Βεντώρας.

Αἱ κυρίαι πᾶσαι ἀνεξαιρέτως ἐπέτυχον πλη-
ρέστατα. Ὁ δὲ «Κοῦκος» ἐψάλη λίαν ἐπιτυχῶς
ὑπὸ τῆς κ. Χέλμη.

ΓΕΡΩ-ΜΑΡΤΕΝ

Γνωστὸν τὸ δρᾶμα, πολλάκις ἐν Κων)πόλει
πρασταθέν. Ὅτι δὲ ἐν παρομοίαις δράμασι,
ἐν οἷς ὑπάρχουσι πρότωπα γέροντος πατρός ἢ
προστάτου, ὡς ὁ Γερω-Μαρτέν, ὁ Χειρώνας, ὁ
Ρακοςυλλέκτης, ὁ Γαλιλαῖος κτλ, ὁ κ. Δημο-
σθένης Ἀλεξιάδης εἶνε μοναδικός. Ὡστε περὶ
τοῦ κ. Ἀλεξιάδου πᾶς ἔπαινος ἐπὶ τῇ ὑποκρίσει
τοῦ Γερω-Μαρτέν ἤθελεν εἶσθαι ἀσθενής, καὶ
εἰς τὴν γνώμην μου ταύτην μόνον ὁ παρευρεθείς
ἐν τῇ παραστάσει ἤθελε μὲ δικαιώσει. Ὁ υἱός
του Ἀντέλμος τὸν ὁποῖον ὑπεδύθη ὁ κ. Πετα-
λᾶς ἦτον ὁ τύπος τοῦ σπατάλου καὶ διεφθαρ-
μένου σπουδαστοῦ. Τὸ δρᾶμα τοῦτο καὶ ἐν τῇ
πρώτῃ καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς δυοὶ πράξεσι, ὑπεν-
θυμίζει εἰς πάντας τὸν καθημερινὸν πρακτικὸν
τοῦ ἀνθρώπου βίον. Ὁ Ἀποχωρισμὸς ἐκεῖνος τοῦ
υἱοῦ ἀπὸ τῆς οἰκογενείας του ἐν γνώσει τοῦ πα-
τρός καὶ τῆς Ἀμαλίας, ἀλλ' ἐν ἀγνοίᾳ τῆς μη-
τρός, εἶνε θέμα σπαρακτικῶδες. Ἡ ἀγωνία τοῦ
υἱοῦ καὶ πατρός, τοῦ μὲν αἰσχυνομένου διὰ τὴν
ἀποκλυθεῖσαν διαγωγὴν του καὶ κατὰ συνέ-
πειαν μὴ τολμῶντος νὰ ἀτενίσῃ τὸ πρόσωπον
τοῦ πατρός, τοῦ δὲ ἠγανακτισμένου ἐναντίον
τῶν ἔργων τοῦ υἱοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ βέθη τῆς
πατρικῆς καρδίας του βωδὸν αἰσθανομένου πό-
νον, ἡ ἀγωνία λέγω ἐκεῖνη ἣτις διεξήχθη ἐπι-
τυχέστατα, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ μήτηρ ἔβλεπεν

ἀπὸ τοῦ παραθύρου εἰς τὴν παρλίαν τὸ ἔτοιμον
νὰ ἀναχωρήσῃ πλοῖον. Τοσοῦτον δὲ συνεκινήθη
τὸ ἀκροατήριον, τοσοῦτον ἠσθάνθησαν τὸ μέρος
των οἱ κ.κ. Ἀλεξιάδης καὶ Πεταλᾶς (πατήρ
καὶ υἱός) ὥστε προυκαλέσαν θερμὰ δάκρυα εἰς
τὰ βλέφαρα τοῦ πλήθους τοῦ θεάτρου. Μηχα-
νικῶς δὲ στρέψας κέγλῳ τὰ ὄμματα πρὸς τὸν
πέριξ μου γυνόμενον ψιθυρον μεταξὺ τῶν ποικιλο-
χρῶν ὑφασμάτων τῶν ἐν ταῖς θεωρείαις δεσποιο-
νίδων καὶ μεταξὺ τῶν ἐν τῇ πλατεῖα διαφόρου
τάξεως κυρίων, ἐν οἷς καὶ πολλοὶ ἐξ ὧ μ ε ρ ἱ-
ται, εἶδον λιγῶ μετ' ἀπορίας τὸ κατ' ἀρχῆς
λευκὸν τι πανίον εἰς τὰς χεῖρας ὄλων καὶ ἦτο
τοῦτο τὸ μανδήλιον, δι' οὗ ἐσπογγίζοντο δάκρυα
ἐκ τῆς μεγάλης ἐπιτυχίας προελθόντα.

ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ

Καὶ ἐν τῷ κατὰ πρώτην φορὰν παρασταθέντι
ἐξόχῳ τούτῳ δράματι τοῦ σοφοῦ ἀγγλοῦ Βούλ-
θερ Λυήντωνος ἡ ἐπιτυχία ἦτον ἐντελής. Τὸ
πρωταγωνιστοῦν πρόσωπον εἶχεν ὁ κ. Πεταλᾶς·
Διεξηγάγεν αὐτὸ ἄριστα Ἐπίσης ἐπέτυχεν ἄ-
ριστα καὶ ἡ ἐρωμένη αὐτοῦ, τὴν ὁποῖαν ὑπεκρί-
θη ἡ κ. Ἀριάδνη Τασσόγλου. — Ὁ κ. Κουκκίδης
ὡς χαρτοπαίκτης φοβερός, ἦτο καθ' ὄλα τέλειος
εἰς τὴν ὑπόκρισιν. Τὸ πανοῦργον μειδιάμα του
ὁσάκις προσεκάλει τὸν κ. Πεταλᾶν νὰ συμπαίξω-
σιν ἦτο κατὰ τι ὄρατον Ἐπίσης ἐπέτυχον καὶ
οἱ κ. κ. Τασσόγλου καὶ Τσίνοτος. Ἡ ἐν τῷ με-
ταξὺ δὲ τῶν συνομιλιῶν διαπεραστικὴ φωνὴ τοῦ
κ. Μαρκεσίνη ἐν τῇ λέσχῃ καλοῦντος τὸν ὑπη-
ρέτην τῶν Ταμβάκων ἦτο τοσοῦτον ἀρελής, τό-
σον κατάλληλος ὥστε καὶ διὰ τὴν ἀπλήν ταύ-
την «λέξιν» συγχαίρομεν αὐτῷ ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ.

ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ—ΑΛΕΞΙΑΔΗΣ

Τί νὰ εἴπωμεν δὲ περὶ τοῦ Γαλιλαίου;
Τί θαύματα κάμνει ὁ κ. Ἀλεξιάδης ἐν τῷ δρά-
ματι τούτῳ; πῶς ἐχώνευσε πλέον τὸν χαρακτήρα
αὐτόν; ποῖαν ἐντύπωσιν ἀφίνει εἰς τοὺς ἀπειροὺς
πάντοτε ἐν τῇ παραστάσει αὐτοῦ θεατὰς του;

ΕΡΜΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. Α. ΜΕΓ. ΤΟΝ ΣΟΥΛΤΑΝΟΝ.

περὶ τούτου ὅ,τι καὶ ἂν εἴπω φοβοῦμαι μήπως
εἶνε τόλμημα μοι ἐπιτρέπόμενον ἐμοί, ἀλλ' ἄλλω
τινὶ ὅστις νὰ ἐγκωμιάσῃ δικαίως τὸν μόνον ὑπο-
κριτὴν τοῦ Γαλιλαίου, ὃν πιστεύω θὰ μοι ἐπέ-
τρεπεν ὁ ποιητὴς του Μοντεκίνης νὰ ἐπωνομάσω
Ἀλεξιάδην.

25ΕΤΗΡΙΣ ΑΛΕΞΙΑΔΟΥ

Εἰς τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τοῦ ἀγαπητοῦ
μας ἀγωνιστοῦ τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς, τοῦ το-
σοῦτω γενναίως καὶ ἀφειδῶς ὑπὲρ τοῦ μεγάλου
σκοποῦ καὶ τῆς ὑψηλῆς ἰδέας τῆς δραματικῆς
διδασκαλίας ἀγωνιζομένου, ἀντὶ παντός ἄλλου
μακροῦ προλόγου χαίρειν ἔχον αὐτὸν μετὰ μυσ-
τικῆς χάριτος τῆς ψυχῆς μας διὰ τοῦ κατωτέρω
συντόμου ποιηματίου:

ΔΗΜΟΣΘ. ΑΛΕΞΙΑΔΗΣ

ΕΠΙ Τῆ ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΔΙ ΑΥΤΟΥ

Χαῖρε γενναῖε ἔραστᾷ τοῦ εὐγενοῦς ἀγῶνος
σύ ὅστις εἰς τὸν ὑψηλὸν σκοπὸν μᾶς μένεις μόνος
Χαῖρε γλυκὲ διδάσκαλε μεγάλων μαθημάτων
ὅστις ἐφώτισας πολλοὺς δι' ἐκλεκτῶν δραμάτων
Ἐμὸρφώσας ἠθοποιούς ἑκαμὲς τόσα τόσα
ὅσα δὲν δύναται ποτε νὰ ἐπαινήτῃ γλώσσα. . .
Ἦξς ἐπικινὸς εἶνε μικρὸς πρὸ σοῦ τοῦ ἀκμαίου
ὅστις διήλθε τὴν ζωὴν καὶ τὴν νεότητά του
ἀπὸ σκηνῆς σπείρων παντοῦ διδάγματα ὠρατὰ
τοσοῦτον παντὶ Ἑλλήνι τοσοῦτον ἀναγκαῖα
Ἀντὶ ἐπαίνων καλὴντὶ στεφάνης ἐξ ἀνθῶν
Σοὶ προσφωνεῖ πᾶς μαθητὴς μὲ στήθος, πᾶλλον,
καίτοι, ἡλικίαν,
τό ΖΗΘΙ ΖΗΘΙ, κ' εὐχεται μὲ μυστικὴν ἐλπίδα
νὰ ἴδῃς καὶ τὴν ποθητὴν πεντηκοντετηρίδα.

Διεύθυντις ΛΟΓΙΟΥ ΕΡΜΟΥ (*)

(*) Κύριός τις τοῦ Πέραν ὀνόματι ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ

φριτῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὸ ἡμέτερον
γραφεῖον, μᾶς ἀφῆρεσε πρὸ τινων ἡμερῶν τὸ
εἰσιτήριο τοῦ θεάτρου, καὶ τὸ ὁποῖον ἀρνεῖ-
ται ἤδη νὰ μᾶς ἐπιστρέψῃ. Διὰ θερμῶς
παρακαλοῦμεν τὸν Ἀξιότιμον κ. Ἀλεξιάδην θια-
σάρχην τοῦ Ἑλλ. Δρ. Θεάσου ὅπως ἐπιστήσῃ
τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ κυρίου, μεθ' οὗ
οὐδὲν κοινὸν ὑπάρχει μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Δι-
ευθύνσεως τοῦ «Λογίου Ἑρμοῦ».

Οἱ ἐκδόται

I. ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ καὶ Κ. ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ

Ὁ ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Γραφείου τοῦ
Τύπου, ἀξιότιμος κ. Ἀριστοτέλης Ἐφένδης
Πανόπουλος ἐποιήσατο καὶ ἐμελοποίησε κατ'
αὐτὰς νέον ὕμνον πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν
Σουλτάνον, δημοσιευθέντα Ἑλληνιστῇ μὲν
ὑπὸ ἑμογλώσσω καὶ ξενογλώσσω ἐφημε-
ρίδων τῆς πόλεως ἡμῶν, τουρκιστῇ δὲ ὑπὸ
τῆς Ταρῆκ.

Προῦρισται δ' ὁ ὕμνος νὰ ψάλληται κα-
τὰ τὰς ἐορτὰς τῶν γραμμάτων ἐν τοῖς ἐκ-
παιδευτηρίοις ἡμῶν, ἀναπληρῶν οὕτω τὴν
παρ' ἡμῖν ἑλλειψιν, οὕτως εἰπεῖν, τριούτων,
ἐξ ὧν καὶ ἂν ὑπῆρχόν τινα, εἶχον καταντήσει
πλέον δύσχηκα καὶ ἀτερπῆ, τὰ πλεῖστα δὲ αὐ-
τοσχέδια καὶ ποιήματα τοῦ τυχόντος διδασκά-
λου.

Τὸ τε ποίημα τοῦ κ. Ἀριστοτέλους Ἐφέν-
δου καὶ τὸ μουσικὸν σύνθημα εὐηρέστησε
τοῖς πᾶσι, ἰδίως δὲ τοῖς περὶ τὰ μουσικὰ ἀσ-
χολουμένοις, καὶ πάντες συνεχάρησαν ἐπὶ
τούτῳ τῷ ποιητῇ καὶ μουσουργῷ, σὺν τούτοις
δὲ καὶ ἡμεῖς σπεύδομεν ἵνα ἐκφράσωμεν τὴν
ἡμετέραν ταπεινὴν ἐπιδοκιμασίαν, καὶ εὐχό-
μεθα ἵνα ὁ κ. Πανόπουλος μὴ παύσῃ, καίτοι
πολύσυχλος ἄλλος, ἀσχολούμενος περὶ τοι-
αῦτα, τιμῶντα καὶ αὐτὸν καὶ τὸ ἔθνος εἰς ὃ
ἀνήκει.

Ἴδου δὲ τὸ κείμενον τοῦ ἐν λόγῳ ὕμνου:

1ον

Θεέ μου τοῦ Σουλτάνου μας ἔσο φρουρὰ καὶ
[σκέπη

Καὶ διατῆρει ἐς αἰετρίδιαι τὰ ἔτη.
Εἴνευσπλαγγνος φιλόθεωπος πηγὴ τῆς εὐποιίας
Παράγων ἀφρονώτατος τῆς καλοκαγαθίας.

Ζήτω ὁ Μονάρχης μας!
Ζήτω ὁ προστάτης μας!
Ζήτω ὁ προσφιλὴς ἡμῶν!
Σουλτὰν ἀπτοῦλ χαμίτ Γαζή!

2ον

Προστάτης τῶν ἐπιστημῶν, τεχνῶν καὶ τῆς
[παιδείας,

καὶ τῆς προόδου ζηλωτῆς καὶ τῆς εὐημερίας.
Παρέχει δαψιλεῖ χεῖρὶ ἀμέτῳ βοηθείας,
ἀνεξαρτήτως ἅπασι φυλῆς τε καὶ θρησκείας.

Ζήτω ὁ μονάρχης μας!
Ζήτω ὁ προστάτης μας!
Ζήτω ὁ προσφιλὴς ἡμῶν
Σουλτὰν ἀπτοῦλ χαμίτ Γαζή!

3ον

Ἐκατομμύρια λαῶν εἰς ὕψιστον ὑψοῦσι
τὰς χεῖρας μετὰ συντριβῆς καὶ τὸν παρακαλοῦσι
τῆς Σῆς μεγαλειότητος τὰ ἔτη νὰ πληθύνῃ,
τὸ κλέος καὶ τὴν δόξαν τῆς αἰεὶ νὰ μεγεθύνῃ.

Ζήτω ὁ Μονάρχης μας!
Ζήτω ὁ προστάτης μας!
Ζήτω ὁ προσφιλὴς ἡμῶν
Σουλτὰν ἀπτοῦλ χαμίτ Γαζή

Θεὶ μου τοῦ Σουλτάνου μας ἔσο φρουρὰ καὶ
[σκέπη

καὶ διατρέχει ἐς αἰεὶ τρισόβδια τὰ ἔτη.
Τοῦ Γαλιηνῦ μας ἀνακτος τὰ ἔτη νὰ πληθύνῃς
τὸ κλέος καὶ τὴν δόξαν σου αἰεὶ νὰ μεγεθύνῃς.

Ἀμήν! Ἀμήν! Ἀμήν!

ΔΙ ΝΕΑΝΙΑ ΕΣ ΗΜΩΝ

Ὅπως οἱ νέοι, οὕτω καὶ αἱ νεκνίδες στεροῦνται ὅλα τὰ μέσα πρὸς σωματικὴν αὐτῶν ἀνάπτυξιν καχεκτικαί, ὠχραί, πλαδαράκι, ἀναμιμικαὶ καὶ νευροπαθεῖς, διασώζονται ἐνίοτε ὠρατὰ χαρκατηριστικὰ προσώπου, στερουμένου ὅμως πάσης ἐκδηλώσεως νεότητος καὶ σφρίγγου. Ἀνέπτυσαν καὶ αὗται παιδιὰ τὸν μεμολυσμένον τῶν

σχολεῖων μας ἀέραι, ἐκυρτώθησαν καὶ αὗται, ἀπερρορήθησαν καὶ αὗται, ἐζήρωσαν καὶ αὗται, κατέστησαν νευροπαθεῖς, ὑστερικαὶ καὶ ἀναμιμικαὶ, διότι αἱ ἀκλαβοῦσαι τὴν ἀνατροπὴν τῶν μητέρας ἐνόμισαν ὅτι ἡ τελειοποίησις τῆς ἀνατροπῆς εἶναι ἡ ἐκμάθησις ἀνακρούσεως ἐνὸς μουσικοῦ συνθέματος τοῦ Μείλδελσων, ὅπερ θὰ ἐγκυβεταλείψῃ καὶ θὰ λησημονήσῃ ἅμα νυμφευθῆ.

Περὶ τῆς σωματικῆς εὐεξίας τῶν οὕτε ἐφρόντισαν οὕτε ὑπέθεσαν ποτε, ὅτι εἶναι χρήσιμος, ὅτι διὰ μικρῶς σκληραγωγίας, δι' ὀλίγης ἐργασίας, δι' ὀλίγης γυμναστικῆς θὰ δυναθῶσι μόνον νὰ καταστήσωσιν εὐχαριμώτερα τὰ μέλη των, στερεωτέρως τὰς σάρκας των, ἀρθρωτότερον τὸ αἶμα των, ροδινωτέρως τὰς πνευματικὰς των, ὅτι θὰ δυναθῶσι τότε μόνον νὰ διατηρήσωσι τὴν καλλονὴν των καὶ δὲν θὰ ἴδωσι μὲ τὴν πάροδον τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας νὰ κοιλώσωσιν αἱ πνευματικὰ των, νὰ βυθισθῶσιν εἰς μελανοῦς λακκίσκους οἱ ὀφθαλμοὶ των καὶ νὰ ἀσθησκίωσι μετὰ ἐκπτόν βηματικῶν περίπτων. Ἀρίνομεν πλέον τὴν πνευματικὴν ἐκπτώσιν, ἥτις φυσικῶς ἐπέρχεται μετὰ ταύτην σωματικὴ κατὰστασιν ἀρίνομεν τὴν ἡθικὴν ὀλισθηρότητα τῆς ζωῆς τοῦ ἀνακλιντροῦ καὶ τῶν ρομαντῶν, ἀτινά εἰσι ζητήματα ἀναγόμενα εἰς ἄλλον κύκλον μελέτης. Ἡμεῖς περὶ τῆς σωματικῆς εὐεξίας τῶν καρσιδῶν μόνον ἐνδιατρίβομεν σήμερον, περὶ τῆς σθεναρότητος τοῦ ὁργανισμοῦ των, περὶ τῆς ἀνηρότητος των, ἥτις μαρκίνεται προτοῦ φωνῆ ἔτι. Ὅ,τι ζητοῦμεν σήμερον εἶναι γυναίκες ὄχι κοῦκλες, μὲ δέκα θέματα τοῦ Ὀλλεινδόρρου καὶ μίαν ρομάντσον τοῦ Ρουμπιστάιν· αὐτὰ εἶναι ἐπουσιώδη· τὰ οὐσιώδη εἶναι ἡ σωματικὴ εὐεξία, ἡ φυσιολογικὴ κατὰστασις τοῦ νευρικοῦ συστήματος των· ὀλίγην ροδινώτητα πνευμάτων, ὀλίγην στερεότητα σαρκῶν, ὀλίγην θκληρότητα καὶ ζωὴν εἰς τὰς νείας μας, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα, τὰ κοσμητικὰ, καὶ ἂν λείπουν, δὲν θὰ ἴναι βλάβη μεγάλη, ἀραῦ προῦριστα μετὰ τὸν γάμον παρ' ἡμῶν νὰ μένωσιν ἀχρησιμοποίητα. Μετὰ ζῦ 100 νεκνίδων νυμφευμένων καὶ γυναιζουσῶν κλειδοκῦμβαλον, ἀμφιβάλλομεν ἐὰν αἱ δέκα μετὰ τὸν γάμον των ἐξη-

κολούθησαν τὴν καλλιέργειαν τῆς μουσικῆς· ἡ μουσικὴ, ὡς τὴν ἐννοοῦσιν ἐν Εὐρώπῃ, ὡς τὴν αἰσθάνονται ἐκεῖ, ἀπαιτεῖ διδασκαλίαν καὶ ἀνατροπὴν πολὺ ὑπερέραν τῆς σημερινῆς ἑλληνικῆς. Ἐνταῦθα ἡ μουσικὴ διδασχὴ γίνετα, οὕτως εἰπεῖν βιαίως, δὲν εἶναι τὸ αἶσθημα, ὅπερ καταλαμβάνει τὰς καλλιτέχνιδας ψυχὰς.

Πενταχοῦ τῆς Εὐρώπης αἱ ἀσκήσεις αὗται ἀποτελοῦσι τὴν βᾶσιν τῆς ἀνατροφῆς, αἱ δὲ σωματικαὶ ἀσκήσεις συμβαδίζουσι μετὰ τῆς πνευματικῆς μορφώσεως, ἀπεδείχθη δὲ ὅτι ἡ σωματικὴ εὐεξία συντελεῖ σπουδαίως εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν. Σώματα πλαδαρά, σχολιῶντα, ἀναμιμικὰ καὶ ἐκνευρισμένα πολὺ ὀλίγον πνεῦμα δύνανται νὰ κρατήσωσιν. Ἡ πείρα ἀπέδειξεν ὅτι τὰ μεγάλα πνεύματα ἀκμάζουσι εἰς τοὺς σιδηροῦς ὁργανισμοῦς. Αὐτὸ πιστεύομεν νὰ τὸ κατανοήσωσιν ὀλίγον αἱ μητέρες.

Ἐκ τοῦ «Ἄνατ. Ἀστέρου.»

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

~~~~~

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ.

Χθὲς ἴμερα κί' ὦρ' ἀνέλπιστη
κατέβαινας τρεχάτη
με ἄνη καταστῆλιση
με ρόδ' ὅλη γεμάτη.
τὴν κόμην κυματόεσαν
στιλπνὴν ὡσὰν χρυσάφι
Κ' ἡ ὄψις σου ροδόεσσα
στὰ χεῖλῃ σου ἐβάφη.
Γλυκὺ τὸ βλέμμα ἔρεμον
ἀμέριμον πλανῶσα
Κ' ὡς δρυάδος ἔτρεμον
τὰ στήθη σου πηδῶσα.
Θεά, σὲ εἶπον μυθική
ἡ τέχνασμα μαγείας
Ἦσαι, ἡ κόρη πλαστικὴ
ἡ ὄναρ φαντασίας;

Τὸ εὐγενὲς τ' ἀγέρωχον
ποῦ εἶχες σὺ φιλότατη
Ἦ τὸ κάλλος σου ὑπέροχον
ἂν ἔχγης εἶν' ἀπάτη.
Μὴν ὀρρακὴ εἰς τὸ βουνὸ
σὺ, ἐνθυμοῦ μὰ λέγεις
Μὲ ρίπτεις βλέμμα ἐν ἀγνῷ
Μὲ χαμογέλοιο φεύγεις.

Δ. Μ. ΓΙΑΝΝΑΡΑΚΗΣ.

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΓΑΜΟΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΑΛΟΥΠΗ
μετὰ τῆς χαριτοβούτου δεσποινίδος
ΣΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Χαροποιὰ ἡ ἀηδῶν
ἀπὸ πρώτας ψάλλει
μέσφ χαρσιῶν τῆς αὐγῆς
τῶν νεοῦφμων κάλλη.

Ἡ νόμφη χαριτόβουτος
μετὰ χρυσῆς καρδιάς
μεστὸν τὸν βίον νὰ ἴδῃ
ἀπὸ εὐδαιμονίας.

Μεστὸν τοῦ γάμου τὸ γλυκὺ
ποτήριον νὰ γείνη
Ὅλ' εὐτυχίαν καὶ ζωὴν
στόν βίον τῆς νὰ πίνῃ.

Τῶν νεοῦφμων ἡ χαρὰ
ποτέ τους νὰ μὴ λήξῃ
Πάντα ὑγείαν καὶ χαρὰν
ὁ βίος των νὰ δείξῃ.

Ο ΕΠΑΙΤΗΣ

ΥΠΟ

ΗΛΙ. ΧΡ. ΡΑΠΤΟΠΟΥΛΟΥ.

Α΄.

Βορράς ἐφύσα δυνατός ἐσπέρα χιονώδης
 τοῦ Δεκεμβρίου τὴν ψυχρὰν ἡμέραν διεδέχθη
 Ἡμέραν ἥτις εἰς πολλοὺς ὑπῆρξεν ὦ! φρικώδης
 Κ' ἐκ τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς ὡς ἄλλαι ἀπεσβέσθη!

Παιτέρημ' ἦσαν αἱ ὁδοί, τὰ πάντα ἐν τῇ πόλει
 ὑπὸ λευκῆν καὶ νευρικῆν ἐκοίτωντο συνδόνα
 Χιῶν ἀφθόνως ἐπιπιεν, ἐνῶ ὄνειροπώλει
 Γεννάδας τις παρὰ πυλῶν τοῦ κόσμου τὴν εἰκόνα.

— Ἀρά γε ταύτην τὴν στιγμήν, πόσοι πτωχοὶ μητέρες
 ψῶμι τὰ δώσουν δὲν ἴμποροῦν, σὺ τὰ τέκνα τοῦ πεινώσι
 πόσοι ὁμοίως δυστυχεῖς, ἀπέλιπες πατέρες
 φωτιά τὰ δώσουν δὲν ἔχουν σ' αὐτὰ τὰ ζεσταθῶσι

Πόσα πτωχὰ ποκάμισον δὲν ἔχουν τὰ φορέσουν! . . .
 ἡμιγυμνα τὰ δυστυχῆ καὶ καταπαρωμένα.
 Ἔχουν ὡς στῶμα τους τὴν γῆν! ἄχ ποῦ τὰ πᾶν τὰ πέ-
 [σουν
 ἀφοῦ στὸν κόσμον ἄστεγα ἐμείναν τὰ καυμένα

Παράξενον! τὰ θέματα ἐνῶ τῆς δυστυχίας
 μέσῳ βορβόρον καὶ φθορᾶς μοιραίως κολινοδοῦνται
 ἐνῶ κατασπαράττωνται ἐκ τῆς ἀπελπισίας.
 καὶ ἄκορτα εἰς ἄνομα, ἔργα τυφλὰ ὠθοῦνται.

Πόσοι ἀδίκως σπαταλοῦν τὰ χρήματά των! . . . Πόσοι
 διὰ τὰ ἀγοράσῃσι κοσμήματα γελῶσι
 Ἐφάσματα μεταξωτὰ! ἢ ἄλλο δαπανῶσι
 ἀσκόπως, κ' εἰν' ἀναίσθητοι σὲ ξένην δυστυχίαν.

Πόσαι κυρταὶ τοῦ Συρμοῦ, δι' ἐν πτερὸν τοῦ πύλου
 Διὰ μὲν καρφίτσα souvenir, δι' ἐν κοσμηματάκι
 ἢ, τέλος, δι' ἀθύρματα τοῦ γυναικείου γούλου
 Τὸ ἐξοδεῖεν ἔχουσιν ὡς ἕνα παιγνιδάκι! . . .

Ἐγὼ μ' αὐτὰ ὅπου πετοῦν ἀδίκως στὸν ἀέρα
 ἠδύνατο πολλὰς ψυχὰς ἐκ τῆς φθορᾶς τὰ σώσουν!
 βοήθεια εἰς ὄργανὸν σὲ δύστυχη μητέρα
 Παρηγοριὰ εἰς γέροντα ἀνάτηρον τὰ δώσουν!

Πτωχός! ὦ λέξις γενική! Αἱ δὲ μυθιστορία
 πιστῶς τὴν εἰκονίζουσιν ὡς ἥρωα δραμάτων!
 «Εὐρίσκει τέχνας ὁ πτωχός!» πλὴν ἂν ταλαιπωρία
 τὸν φέρουν εἰς τὴν ἄβυσσον φρικτῶν δυστυχημάτων

Τοιαύτας σκέψεις ἔκαμινεν ὁ Γέρον μας καὶ ἄλλας.
 Ὁ δ' ἄνεμος ἐσύριζεν ἐκτὸς μετὰ ματίας
 ὡς ὄφρις τις αἰμιодиψῶν, συρίζει καὶ μεγάλας
 πρὸς εὔρεσιν τῆς λείας του πειράται προσπαθείας.

Ἠγέρθη μὲ ἀπόφρασιν... ἐν τῇ ὁδῷ εὐρέθη
 ἀκόμη κατεχόμενος ὑπὸ τῶν ιδεῶν του . . .
 Ὅτε ἐμπρός του ἄγνωστος κλονοῦμενος ἐτέθη . . .
 Κ' «ἐλεος» τῷ ψιθύρισεν ἐν μέσῳ τῶν λυγμῶν του . . .

— Σὰς ἐξορκίζω, κύριε, πρὸς πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει
 ἴστων κόσμον ἱερώτερον! ὦ, βοηθήσατέ με!
 Πτωχὸς εἶμαι ὑπέκλυθα ἔς ἀνάγκην ἥτις ἀρχεῖ
 Τέσσαρα ἄτομα ψῶμι . . . φυλάττον, . . . Σώσατέ με

Καὶ ἀργυροῦν τι νόμισμα ἐν μέσῳ τῶν χειρῶν του
 ὠλίσθησεν, ὅπερ αὐτὸς λαβῶν . . . εὐθὺς ἐχάθη
 ἐντὸς τοῦ σκοτούς... πᾶσαντα ἴστα ἔχρη τῶν ποδῶν του
 ἐτέθ' ὁ Γέρον μας τὰ ὄη, ποῦ, ἀρά γε, ἐστάθη. . . .

Β΄.

Ἐ, Σεις, ὅπου μαριωδῶς τὰ δράματ' ἀγαπᾶτε,
 καὶ τρέχετε σ' τὰ θεάτρα καὶ ρύκτα καὶ ἡμέραν. . .
 ἀκολουθήσατε ἐμὲ ὡς ἄλλοι διαβάται
 εἰς σχολιὰν τινα ὁδὸν καὶ σκοτεινὴν τοῦ Πέραν. . .

Μεινωμένη, κάθυγρος καλύθη σᾶς προσμένει.
Ἐντὸς αὐτῆς προτίθειμαι ὑμᾶς νὰ δηγήσω
Ἴδετε πῶς ὁ ἄνεμος ἐντὸς αὐτῆς ἐμβαίνει,
καὶ ἐκτυλίσσει δράματα, φρικτώτατα ὀπίσω

Θάρρος! εἰσέλθετε ἐντὸς ἀθλίου δωματίου...

— Τρία παιδιὰ περιγκυλοῦν τὸν ἄπελι πατέρα.
«Πεινοῦμε! ἄχ, κρύνουμε!» φωνάζουν: τοῦ δ' ἀθλίου
τὸ βλέμμα ἐκαρφώθηκε σ' τὴν ἄρρωστη μητέρα.

Κι' ἐκεῖν' ἀπὸ τὸ στρώμα της ψυχομαχοῦσα λέγει.
— Εὐθὺλι, δῶσε σ' τὰ παιδιὰ, λίγο ψωμί! πεινοῦτε!...
Ἄχ! θ' ἀποθάνω, φίλε μου... καὶ ἡ καρδιά μου κλαίει!...
γιατὶ σ' ἀφίνω τὰ παιδιὰ αὐτὰ ποῦ δυστυχοῦνε...!

Εὐθὺμι, συλλογίζεσαι... ὦ! τὰ παιδιὰ πεινοῦσε!...
Κρύνουτε! μὴ σκέπτεσαι καθόλου δι' ἐμένα.
ἄχ! τρέξε φέρε τα ψωμί! μ' αὐτὸ θὰ ζεσταθοῦνε.
Εὐθὺμ' ἰδέτα τ' ἄμοιρα! πῶς τρέμουν τὰ καυμένα!

Πλὴν ὁ Εὐθύμης ἄλαλος καὶ ὡς ἀφηρημένος,
ἐκώφευεν εἰς τὰς φωνὰς συζύγου καὶ παιδίων!
Ἐσκέπτετο... τί νὰ σκεφθῆ; κι' αὐτὸς δυστυχησμένος!
Κατεδικάσθησαν νὰ ζοῦν τὸν βίον τῶν ἀθλίων...!

Γ'

Κι' αὐτὸς ὑπῆρξεν ἐντυχῆς... τεχνίτης φημισμένος.
Πλὴν ὁ καιρὸς παρέρχεται μετὰ τῆς ἐντυχίας!!
Σ' τῆς δυστυχίας τὸν κρημνὸν, εὐρέθη κρημιτισμένος..
Καὶ βίον τοῦ ἀγνώμονος, ἐγεύθη τὰς πικρίας.

Ζημία ἀλλεπάλληλοι... πυρκαϊὰ φρικώδης,
τὸν ἔρριψαν σ' τὴν ἄβυσσον μετὰ οικογενείας.
τοῦ σκάφους τὸ πηδάλιον, καιρὸς τρικυμιώδης
ἀφῆρεσε καὶ ἔρριψεν ἐν μέσῳ τρικυμίας...!

Ἄπελιπθεὶς προσέδραμε παντοῦ διὰ νὰ εὕρῃ
ἐν ἔργῳ ὅπως δι' αὐτοῦ τὰ τέκνα του ἐκθρέψῃ.
Πλὴν φεῦ! ἐστάθ' ἀδύνατον! εἰς ἅπαντα τὰ μέρη
«Δὲν ἔχει» μόνον ἤκουσε!... κἀνεὶς νὰ τὸν πορέσῃ!!

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος)

ΤΟ ΠΥΡ ΚΑΙ Η ΣΤΥΠΤΗΡΙΑ

Ἄλλοτε διηγεῖται (βέλ. Π. κεφάλ. 180) ἔτι, ὅτε αὐτεμάτως κατεκάη ὁ ἐν Δελφοῖς ναὸς, ἐπεψάν οἱ Δελφοὶ ἄνδρας, ἵνα, περιελθόντες διαφόρους πόλεις, ζητήσωσι συνδρομὴν πρὸς ἀνακιδίμωσιν τοῦ ἐμπρησθέντος ναοῦ· ὅτι δὲ ὁ Αἰγύπτιος βασιλεὺς Ἰμνασις ἔδωκεν αὐτοῖς ἐπὶ τεύτῳ χιλίων ταλάντων στυπτηρίαν, οἱ δὲ ἐν Αἰγύπτῳ οἰκούντες Ἕλληνες δέκα μῶας.

Ἡ ἀποστολὴ τῆς στυπτηρίας ἐγένετο, διότι εἴθιστο παρὰ ταῖς ἀρχαίας νὰ ἐμποτίζηται τὸ ξύλον στυπτηρίαν, ἵνα αὐτῷ ἀντέχη εἰς τὸ πῦρ· εἰς τὴν ἀνακάλυψιν δὲ ταύτην προέβησαν μὲ τὰ προηγούμενα πειράματα. Ὁ Γέλλιος διηγεῖται ἔτι, ὅτε ὁ Σύλλας ἐπολιόρκει τὸν Πειραιᾶ, ἀπεπειράθη νὰ καύσῃ διὰ τοῦ πυρὸς πύργον ξύλινον, ἐν ᾧ ἠμύοντο ἐπιτυχῶς οἱ πολιορκούμενοι ὑπὸ τὸν Ἀρχέλαον στρατηγὸν τοῦ Μιθραδάτου, οὐδὲν κατώρθωσεν ἡμῶς, διότι τὰ ξύλα τοῦ πύργου ἦσαν ἐμπεποτισμένα στυπτηρίαν. Ἐπίσης ὁ Ἀμμικανὸς Μακελλίνος ἀρηγεῖται, ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι, ἐν τῇ κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείᾳ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου, ἐπότιζον μὲ στυπτηρίαν τὰς μηχανὰς αὐτῶν, ἵνα ἀθίστανται κατὰ τοῦ πυρὸς.

Λύσις τοῦ I. Αἰνίγματος

Τῷ ὄντι δίχως νὰ πεινᾷς
ψωμί νὰ μὴ γηρεύῃς
Σοῦ φέρουν ἄλητα ψωμιά
κι' εὐθὺς τὰ μαγειρεύεις

Στενάζει μὲν ὁ κλίβανος
διότι πάντα τρώγει
Καὶ δὲν χορταίνει πώποτε,
ἀλλὰ εὐχαὶ καὶ λόγοι.

Καλοὶ ἀπ' ὅλων τὰ ψυχὰς
ἐξέρχονται γὰρ τοῦτον·
Διότι τρέφει τοὺς θνητοὺς
καὶ δίδει πολὺν πλοῦτον.

Μὲ πέτραις, κόκκαλα τῆς γῆς
ποῦ εἶναι καὶ μὲ χῶμα

Τὸ τοῦ κλίβανου πάντοτε
κατασκευάζουν σῶμα.

Ἄν κόψω δις τὴν κεφαλὴν
κρατῶν μίαν μαχαίραν
εὐθὺς καὶ εἰς τὸν κλίβανον
δίδω μορφὴν ἐτέραν.

Καὶ γίνετ' ὄρος Ἰξουστοῦν
ποῦ Λίβανος καλεῖται,
εἶναι δὲ λίαν ὑψηλὸν
κι' εἰς τὴν Θυρίαν κεῖται.

Εἶναι δ' ἡ Ἱερουσαλήμ
ἀντίκρου τῆς Λιβάνου
καὶ μέγα θαῦμα ἔγεινε
σ' τὸ χῶμα τῆς ἐπάνου.

I. Γ. ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Λύσις τοῦ ἐν τῷ Γ' τεύχει

προβλήματος.

Α	Σ	Ν
Ι	Α	Ω
Ε	Ρ	Μ
	Α	Ο
Δ	Σ	Σ

ΛΥΤΑΙ— I. Γ. Καπέλλας— Μαρία Γζωρτζοπούλου — Νικ. I. Γενναρόπουλος.— Ἰωάν. Γ. Καστερνούδης.

ΑΙΝΙΓΜΑ I.

Κλίβανος— Αίβαρος

ΛΥΤΑΙ. Θ. Γιαννίδης.— Χ. Διαμάντογλου.— Ν. Π. Κακουλίδης.— Γ. Ἀνδρέαδης Φ. Ἰσαακίδης.— Α. Ἀδαμίδης.— Ν. Τσοῦλιας.— Κ. Σγινας.— Σ. Παλάντζογλου.— Μ. Α. Μαρκόπουλος.— Ν. Δ. Ἀλεξιάδης.— Κ. Ἀσπινίδης.— Στέφ. Νεόκοσμος.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ δεκάτῳ τεύχει
αἰνίγματος I.

Καὶ σὲ Αἰδεσιμώτατε
ὁ κλίβανος θὰ φάγη
ἂν ἀστογήσης καὶ ἐμβῆς
μέσα σ' αὐτὸν τὸν ἄδην
Καὶ δὲν θ' ἀξιοθῆς ποτὲ
νὰ πᾶς σ' αὐτὴν τὴν πόλιν
ἀγίαν τε καὶ θαυμαστὴν
σ' τὴν οἰκουμένην ὅλην
Μόν' ἄρξῃς εἰς τὸν λίθον
καὶ Κέδρους πολλοὺς κόψε
κ' ὡς λίθον στὸν κλίβανον
πρὸς λύτρωσιν σου δῶσε.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΓΛΟΥΣ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Εἰς τὰς θέσεις τῶν ἄνω ἀστερίσκων νὰ τεθῶσι
στοιχεῖα οὕτως ὥστε, ν' ἀναγινώσκωνται κα-
θέτως, ὀριζοντίως καὶ διαγωνίως τὰ ὀνόματα
τεσσάρων νήσων.

ΣΤ. ΝΕΟΚΟΣΜΟΣ

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΒ'

Αἰνιγματολύτα χάρτε, ἐν αἰνίγμα σοὶ φέρω
τὸ ὅποιον ἂν καὶ μικρὸν ὡς δῶρον σοὶ προσφέρω.
Εἶμι ἐν ἀλλὰ τὸ σῶμα μου διὰ νὰ φανερώσης
δύο ἀδελφία ὄχι θμιακὰ πρέπει νὰ ἐνόσης.
Εἶμι ἀναγνώστὰ μου μικρὸν καὶ χωρὶς ψυχῆ
πλὴν μάθε πῶς ἔχω πνεῦμα καὶ ἀκόμη κάτι τί.

Ἐν λεπτόν τῆς ὄρας καλῶς ἐν παρατηρήσει
τὴν λύσιν μου, ὡς ἐν θυμῷ, θὰ ἰδῆς καὶ θ' ἀπο-
[ρήσης.

Ἀκόμη δὲν μὲ γύρες ἀκόμη φίλε ἀπορῆς
πολλάκις μὲ ἀπήνησες, νὰ μ' εὐρῆς δὲν ἤμπο-
[ρήσῃς.

ΣΤ. ΝΕΟΚΟΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΤΕ Κ.Κ. ΣΤΗΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΟΥ ΛΟΓΙΟΥ ΕΡΜΟΥ.

Αηξιάσης ἤδη τῆς πρώτης ἐξιμηθίας
παρακαλοῦμεν ἐπιμόνως τοὺς ἐν ταῖς ἐ-
παρχίαις τοῦ Κράτους καὶ τῷ ἐξωτερικῷ
συνδρομητὰς τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ
τοὺς μὴ πληρώσαντας εἰσεῖτι τὰς συνδρο-
μίας των, ὅπως ἀποστελλῶσιν ἡμῖν ἀπ'
εὐθείας τὸ ἀντιτίμιον αὐτῶν. Ἐλπίζομεν
ὅτι οἱ κύριοι οὗτοι (καὶ ἰδίως ὁ ἐν Κερα-
σοῦντι Κύριος Π. Η. Π.) θὰ θελήσωσι
πλέον νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν αὐτῶν τὰς
ἐκτάκτους δαπάνας ἃς ἀπαιτεῖ ἡ τακτικὴ
τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ ἔκδοσις καὶ
τὴν δυσχερῆ θεσιν εἰς ἡν περιέρχει
ἡμᾶς ἡ περαιτέρω ἐκ μέρους αὐτῶν κα-
θυστέρησις τῆς πληρωμῆς τοῦ ἀντιτίμιου
τῶν ἐτησίων αὐτῶν συνδρομῶν.

Τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας ἐκφρά-
ζομεν πρὸς τὸν ἐν Νικομηδείᾳ ἀνταπο-
κριτὴν ἡμῶν Κύριον Α. Καταϊζᾶν, ὅς τις
πάνυ εὐγενῶς φερόμενος ἔσπευσεν πρῶτος
νὰ προσέλθῃ ἀρωγὸς πρὸς ἀνακούφισιν
τοῦ πολυμόχθου καὶ πολυδαπάνου ἡμε-
τέρου ἔργου. Εὐχόμεθα ὅπως τὸ εὐγενὲς
παράδειγμα τοῦ ἐν λόγῳ ἀνταποκριτοῦ
ἡμῶν μιμηθῶσι καὶ οἱ λοιποί.

Ἡ Διεύθυνσις.